

SPEDERNES MAGASIN

~MARTS 3 1921~

Spejdere! Giv Agt!

Køb Vindjakken „PASMA“

Stoffet er porøst og jernstærkt, det kan vaskes med lunkent Sæbevand.

Jakken bør stryges 2 à 3 Gange om Aaret, og bliver da som ny.

Vindjakken „Pasma“ er Verdens bedste, hygiejniske og billigste Klædningsstykke.

Faas i alle større Manufaktur-, Sports- og Gummivare-Forretninger i København og Provinsen.

Jakken er forsynet med en Etiket af hosstaaende Ordlyd:

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

„Pasma“

Motorstof „PASMA“ er anerkendt som det bedste, der kan fremstilles til Fritlufstdragter. — Stoffet er vind- og tildels vandtæt.

I Overensstemmelse med Lov af 11. April 1900 § 3 er Varebetegnelsen „PASMA“ og ovenstaaende Varemærke indregistreret.

Den originale amerikanske Spejderstøvle

Nr. 35-36-37

30,00

Nr. 38-39-40

33,00

Engelske Strømper med grøn Bort 6½-7-7½ Kr.

Engelske Strømper m. 2 hvide Striber i Opslaget 7-7½ Kr.

Engelske Regnfrakker,

14-16 Aar Kr. 28,00 - voksne Størr. Kr. 38,00-40,00

Vindjakker	Nr. III-II	I	0
Kr.	28,00	30,00	32,00

Forlang Prisliste

Spejderkorpsets Munderingsdepot

Studiøstræde 30 — København K.

Tlf. 3186

HELLESENS TØRELEMENT

Verdens bedste!

FUGLE fra alle Verdensdele

Stort smukt Lager, Glasakvarier Fisk og Vandplanter.

Fuglebure, alle Arter Redskaber

L. Søncksen,

Lars Bjørnstræde 12, Tlf. Byen 1060 x

Leverandør til

Københavns Div.

Clichéerne til
Spejdernes Magasin
udføres i

„Dietrich & Tabers
Cliché Anstalt
København.“

Dybbøvs 11.

Telf. 12865.

HVOR SPEJDEREN KØBER BØGER

DANSKE DRENGES BOGHANDEL

Telefon 13,235 Georg Andersen Telefon 13,235
Skindergade 40 (tæt ved Gl. Torv) Københ. K.

Alt i Spejderlitteratur —
Skolebøger, Ungdomsbøger

Nyhed: Postkort med Spejderlillen

SKOLEREVISITTER

Udenlandske Spejderbøger.

Dor Frue Boglade

Telf. 9612 Nørregade 18. Telf. 9612

København R.

SPEJDERNES • MAGASIN VOR • UNGDOM

Oplag 5,500 Eksp. — Pris 50 Øre.

UDGIVET AF »DET DANSKE SPEJDERKORPS«

Aarg. 5.

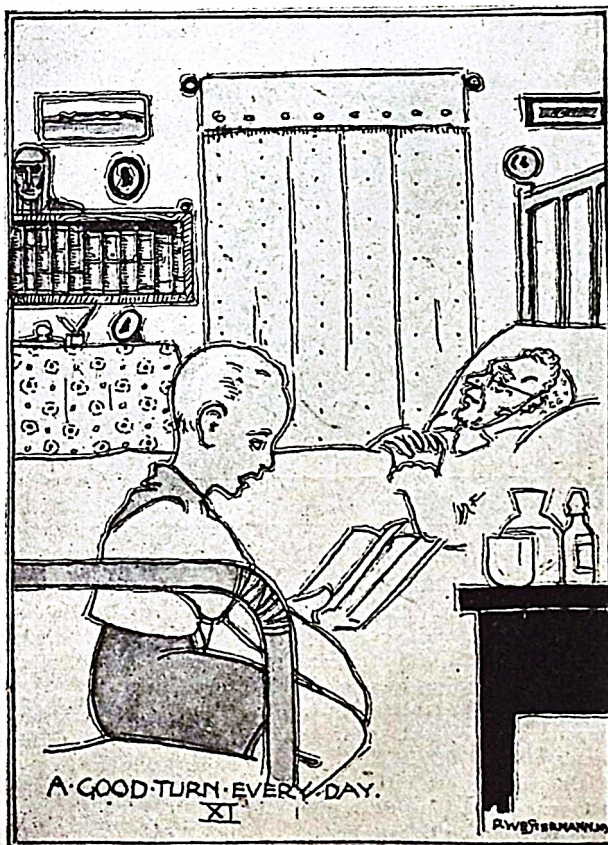
Marts 1921

Nr. 6

INDHOLD:

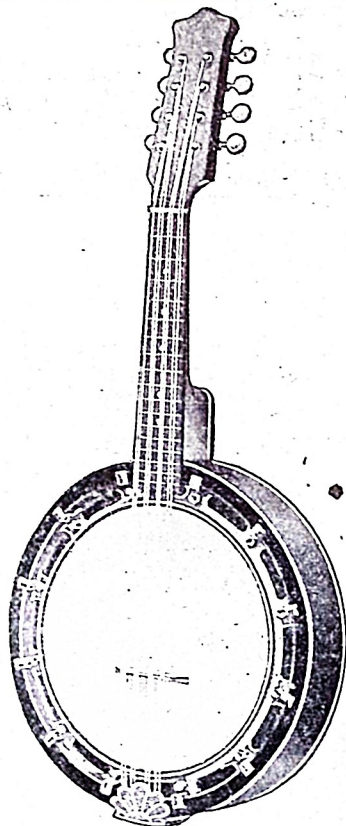
Omslagstegning af Asger Riber	
A good turn every day	Side 1
Undenfor Danmarks Grænser	» 2
Ved Lejrbaalet	» 3
Fakkelløb	» 5
Med Studenterne i Sommerlejr af N. C. D. Petersen	» 6
Drengenes Digtere III	» 8
En Lysseer	» 8
Hds. kgl. Højhed Prinsesse Margrethe	» 9
En Tropstur	» 10
Jeg kan saa godt lide —	» 10
Sangen om Danmark af Helge Rode ..	» 11
Redningsrebet	» 12
»Vor Ungdom«	» 12
Bjørnen paa Bjerget af Ejnar Mikkelsen	» 13
Bøger til Sønderjylland	» 17
Frk. Dyr-du-dig af Gunnar Jørgensen.	» 18
Fra Divisionerne	» 20

I næste Nr. bl. a. Bidrag af Professor Zakarias Nielsen.

Tegning af P. Westermann.

Red. Gunnar Jørgensen, Charlottenlund. Ekspedition: Spejderkorpsets Kontor, Nørregade 15, K.
Eksp. for Boghandlere: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26. Tilf. Central 12240.

Stort Udvalg i

orig. engelske Banjo-Mandoliner.

Banjo, ital. Mandoliner, ———

Trommer, Trommefløjter,

Spejderfløjter etc. etc. ::

Alt til billigste Priser.

MUSIKHUS
ROBERT KLEINERT

CHRISTIAN IX.s GADE 7

KØBENHAVN K.

TELEFON 34 32

Udenfor Danmarks Grænser.

25th January 1921.

My dear Lembeke.

I should be glad if you would kindly send me a list with names, addresses and respective ages of Danish Scouts who would be willing to correspond regularly with their brother Scouts of Great Britain.

On receiving the list I would then put your Scouts in touch with suitable correspondents over here.

Yours very sincerely,

Hubert S. Martin.

International Commissioner.

Captain C. Lembeke,
Nørregade 15,
Copenhagen,
Denmark.

I Henhold til ovenstaaende Brev opfordrer Redaktionen alle Spejdere, som ønsker at korrespondere med engelske Spejdere, til at indsende Navn og Adresse.

Vi aftrykker endvidere en Række Adresser paa udenlandske Spejdere, som I selv kan sætte jer i Forbindelse med:

.....I would like to communicate and exchange post-cards & photographs with a Danish scout."

Scoutmaster Scarle,
8 Frederick street,
Launceston,
Jasmania,
Australia.

Ich, mochte gern Verbindungen anknüpfen mit einem Pfadfinder aus Ihrem Lande, am liebste von meinem Alter (16—17 Jahr).

Ernst Pischel,
Stad III.
Amsterdam.
Holland.

.....I am eighteen years of old and I should like have a friend of the same age a younger."

Jacob Muysert,
Jongens Internaat,
Deotichem,
Holland.

Naar Kirsebærtræerne blomstrer —

Jeg har en stor Nyhed til Jer, Dreng — I har faaet en Æreschef — en der har den mest levende Interesse for alt det nyttige, I foretager Jer, en der har glædet sig over Jeres frie og ranke Holdning, Jeres straalende Sundhed og gode Humør, en der med Stolthed har lagt Mærke til den smukke Plads, I har tilkæmpet Jer blandt Spejdere af alle Verdens Nationer — Prinsesse Margrethe. Og naar Kirsebærtræerne blomstrer, og naar vi igen er i Maj, vil Prinsessen akkurat som i Eventyret komme ridende ud af de store Skove — i straalende Sol har hun sagt — og saa vil vi, Danmarks Spejdere, hylde hende som Symbolet paa alt, hvad der er smukt og godt. Vi vil sige til hende, at nu hun er blevet vor Chef, vil vi føle os endnu mere forpligtede til at være sande, trofaste, ridderlige og hjælpsomme. (Vi vil tænke paa alle de Gange, Prinsesse Margrethe selv er traadt til for at hjælpe andre). Og det vil staa os klart, at det herefter er vigtigt, hvordan enhver af os er og hvorledes han opfører sig — ti kun derved kan det danske Spejderkorps blive saaledes, at Prinsesse Margrethe vil være stolt og glad over at være Chef for det.

En Dag i Efteraaret, da jeg sad ved mit lille private Stuelejrbaal, kom der et Brev med et mærkeligt udseende Poststempel ind gennem Sprækken i Døren.

Da jeg saa nøjere til, opdagede jeg, at det kom fra Hankow, og at det var fra Uwe — Uwe, det var morsomt. Det er altid rart at faa et Ord fra sine gamle Dreng, og at

HONG NAME:
SUN CHONG

慎
昌
洋
行

høre, at det gaar dem godt — og Uwe turde være en af de ældste af Jer — Ak, ja — der er snart længe siden. Dengang var jeg Tropsfører for 1. Hellerup, og Uwe var en lille Dreng i 1. Patrulje. Jeg har endnu et Album med Fotografier, som jeg fik af ham, som et Minde om Stockholms-turen i 1912, den Gang han og 50 danske Spejdere deltog i den V. Olympiade — Og nu tænker han paa, hvordan det vil gaa Jer i London.

— — —

Det ser yderst interessant ud dette kinesiske Stempel paa Brevet — Sun Chong — og alle disse Navne paa Byer i det fjerne Østen. At tænke sig, at det er et dansk Firma, der har Filialer alle disse Steder — og ramser dem op med samme knusende Ro, som det kunde være Rønne, Svendborg, Thisted og Marstal.

Men lad os nu se, hvad Manden skriver:

Andersen Meyer & Company,
Limited.

Branch Offices: — Canton, Changshia, Hankow, Harbin, Kalgan, Peking, Tientsin, Tsinan, China, Honkong, Samar-

kand, Vladivostok, San Francisco and at 80 Wall Street, New York.

Hong Name:
Sun Chong

Hankow, Sept. 28th. 1920.

Jeg sidder og læser om de danske Spejders Forberedelse til Lejren i England, og da jeg stadig følger de danske Spejdere med stor Interesse syntes jeg, jeg vilde skrive til Dem. Jeg har nu været herude i Østen i ca. 3 Aar, først 2½ Aar i Shanghai og nu 6 Maaneder i Hankow. I Shanghai er der adskillige Spejdertrope særlig engelske, men ogsaa en eller to amerikanske foruden utallige kinesiske som udelukkende ledes af deres egne kinesiske Førere og som har et udmærket Tag paa Drengene, og jeg har ofte fulgt deres Øvelser ude i Marken, de er svært flinke og kvikke, og Drengene er umaadelig henrykte for den nye Form for Friluftsliv. Her oppe i Hankow er saavidt jeg véd kun „Ulveunger“ og kinesiske Spejdere, da der nemlig ikke er tilstrækkeligt mange „foreign“ Dreng til at danne en Patrulje. I sin Tid i Shanghai blev jeg tilbudt at overtage en af de engelske Trope, men maatte desværre sige nej, da jeg ventede hver Dag at blive forflyttet.

Vil De gøre mig en stor Tjeneste, Ritmester Lembcke, og lade mig vide, om der findes et Korpsblad, da jeg i saa Tilfælde gerne vil subscribere til det og ligeledes vil jeg umaadelig gerne have tilsendt Deres egen nye Bog.

Jeg kunde godt tænke mig at sende et Sølvbæger eller en anden Sølvpræmie hjem som Præmie i en Konkurrence blandt Spejderne, men helst i en Enkeltmandskonkurrence, det syntes jeg selv i sin Tid var det morsomste. Hvis De vil lade mig vide om Korps vil acceptere en Præmie herudefra, skal jeg se at faa den sendt hjem, saa den kan komme hjem til Forairsturneringerne.

Jeg fører stadig Correspon-

dance med mine gamle engelske Spejdervenner fra den første Lejr paa Kalø (Manchestertropen) og har faaet mange Breve under Krigen fra dem fra forskellige Valpladser.

Til Slut vil jeg ønske det danske Spejderkorps al mulig Lykke.

Mange venlige Hilsner
fra Deres

U. Ulf Hansen.

Jeg er helt rørt over denne gamle Spejder, som sidder ude i Østen og spørger om vi ikke har et Korpsblad, „da han saa gerne vil subscribere til det“ (subscribe to) — Han er lige paa Nippet til at glemme sit eget Modersmaal og i det samme Aandedræt, som han dokumenterer at han har en god Del tilovers baa- de for det og sit gamle Korps.

Og saa taler han om „Foraarsturneringerne“. Det er, som han selv var midt i det, som havde alene Navnet fyldt hans Øren med en fjern og sød Musik, som havde Synet af blomstrende Kirsebærtræer pludselig faaet det til at krible i ham med alle en dansk Spejders Foraarsfor- nemmelser —

Jeg har straks skrevet til ham, at vi mægtig gerne vil have den Sølvgenstand — men at det skal være noget rigtigt gammelt kinesisk Ragelse.

Og hermed starter vi saa den første Foraarsturnering, der er udspillet i Danmark og ledet fra Hankow.

„Mine Herrer! Jeg har den Ære at erklære Turneringen for aabnet“ — som Borgmesteren sagde, da jeg sidste Gang havde Fornøjelsen af at overvære Foraarsturneringen i x-købing.

Og idet jeg bekendtgør Propositionerne for Turneringen, skal jeg samtidig meddele, at Bedømmelsen vil foregaa i Hankow, hvortil de bedste Løsnin- ger vil blive sendt, og hvorfra vi til sin Tid — formodentlig pr. Telegram — vil blive underret-

tet om, hvem der bliver Sejrherrerne.

Foruden Uwes Præmie, skal jeg sørge for, at der bliver udsat 2 mindre Præmier til Nr. 2 og 3 i Turneringen.

Her har I saa Proportioner- ne:

I. Plan for en Spejderpatruljes Uddannelse i Maanederne April til Maj 1921.

Begynd med en Beskrivelse af den Uddannelsessituation, din Patrulje befinder sig i den 1. April i Aar (hvor gammel Patruljen er, hvorlænge dens enkelte Spejdere har været i den, hvad de kan).

Beskriv dernæst ganske kort, hvad du vil lære dine Spejdere i de 2 Maaneder, der er Tale om (eller skal lære dem efter den Plan din Tropsfører har lagt).

Giv endelig en Beskrivelse af, hvorledes du lærer dem dette. (Program for hver enkelt Øvelsesdag i de 2 Maaneder.

Beskrivelse eventuelt med Skitser af de enkelte Øvelser du tager igennem, eller hvis det er nogle vi alle kender — Henvisning til, hvor de staar, og hvilke Ændringer du har foretaget i dem).

Denne sidste Beskrivelse skal være nøje knyttet til Virkeligheden. Vi bryder os ikke saa meget om at høre, hvorledes du kunde tænke dig at anvende de 2 Maaneder, som hvorledes du virkelig anvendte dem.

Naturligvis maa du lave Planen i Forvejen (skitseret i et hvert Fald), men det du skal gøre er derefter for hver Øvelsesdag at notere op, hvad I virkelig foretog Jer. (Programmet og de enkelte Foretagender) — det er det Uwe i Hankow vil være levende interesseret i at høre noget om.

II. En Dagbog for 2 Dages Turen til 1. Kl. Prøven.

I kender alle 1. Kl. Prøvens Fordringer om at følge en opgi- ven Vej i et ukendt Terræn — 4 Mil til Fods eller 8 Mil paa

Cykle eller i Kano. Turen skal helst strække sig over 2 Dage og ved Hjemkomsten skal man afgive en Rapport om Oplevelserne undervejs. Det er denne Rapport der her er Tale om. Men det skal ikke bare være en Rapport — det skal være en Beretning om virkelige Hændelser. Og det Grundlag man ved 1. Kl. Prøven bør gaa frem efter, og det, der i et hvert Tilfælde gælder ved denne Lejlighed, er dette:

Du skal foretage 2 Dages Turen inden 1. Juni.

Du skal foretage den helt alene.

Du maa selv om du vil gaa 4 Mil eller padle eller cykle 8.

Du har Lov til selv at vælge Ruten, men du skal vælge en Vej ind gennem et Terræn, hvor du aldrig har været før (Du maa altsaa begynde og ende Turen et Stykke fra dit Hjemsted), og du skal finde Vej frem efter Kortet. Turen skal strække sig over 2 Dage. (F. Eks. begynde Lørdag Em. Kl. 3 og ende Søndag Em. Kl. 3).

Du maa ikke medføre Mad hjemmefra, du skal gøre billige Indkøb af Forplejning undervejs (i raa Tilstand). Du skal selv lave din Mad under aaben Himmel (maa ikke spise paa Kroer, ikke modtage Invitationer o. lign.).

Du skal tilbringe Natten under aaben Himmel — under Bi- vuakskærm (Teltdel, Skærm af Grene el. lign.).

Du skal se at faa noget ud af de Severdigheder, der er paa din Vej.

Naar du kommer hjem fra denne Tur skriver du Dagbogen om dine Oplevelser. Om muligt udstyrer du den med forklaren- de Tegninger og Skitser — paa Grundlag af de Noter og Forar- bejder du har gjort undervejs. Se at faa noget rigtig pænt ud af det og beskriv saa godt du kan, hvad du foretog dig, hvad der hændte, og hvad det hele var for dig — men fat dig lidt kort.

III. Den morsomste Spejderdaad, jeg nogensinde har været med til.

Medens den første Opgave er for Patruljeførere og den næste maaske for Spejdere, der har faaet deres 2. Kl. Mærke, er denne en, enhver vil kunne klare. Vi har allesammen været med til saa mange Smaa-good-turns — „en god Turn hver Dag“ — at det skulde gaa underligt til, om vi ikke alle havde en, der var værd at fortælle om — og hvad enten Tilfældet nu var et saa æventyrligt grinagtigt, at man er lige ved at revne, bare man kommer til at tænke paa det — eller det morsomme bestod i, at man bagefter har kunnet glæde sig over, at man ved den Lejlighed virkelig kom til at gøre et andet Menneske Glæde eller yde det en Hjælp, der blev af Betydning — ikke saa meget fordi det netop var ens Fortjeneste, men fordi man nu engang havde denne Forpligtelse til hver Dag at gøre en eller anden lille Ting, der kunde bringe Smilet frem hos en, der saa for sort paa Tilværelsen — saa kunde det for engangs Skyld være

helt opmuntrende at høre lidt om noget af det.

Forsøg om Du ikke skulde kunne grave et eller andet frem i din Hukommelse. Det er saamænd lige meget, om det er fra 1918 eller 20 — men skulde der ikke være noget, eller skulde du hidtil ikke have haft Humør nok til at se det — saa har du en Chance fra i Dag og lige til 1. Juni — 90 Dage og lige saa mange good-turns!

En af dem maa da vel kunne bruges.

Ja, ærlig talt gamle Mand — hvis jeg ikke hører fra dig til den Tid, tror jeg ikke det kan være helt rigtigt fat med dig, — og saa vil jeg ane noget i Retning af at du enten er forfærdelig sur og gnaven eller — indbildsk over al Maade.

— — —
A propos „good turns“ har I ikke nogle Bøger, I selv er færdige med, som I kunde sende ned til Jeres sønderjydske Kammerater. De vil forfærdelig gerne have nogle — nogle danske Drengbøger. Har I nogle, I kan

undvære, saa send dem ind til Sønderjydsk Depot (se herom Side 17).

Se det var Propositionerne, og naar Kirsebærtræerne blomstrer eller lad os hellere sige den 15. Juni venter jeg at faa et helt Læs Besvarelser ind ad Døren.

Og saa vil jeg stoppe hele Bunken i en Sæk og tage dem paa Nakken ud et Sted, hvor jeg kan have Duften af rigtigt Skovved i Næseborene — saaledes at den Sortering jeg foretager inden Afsendelsen til Uve i Hankow — maa ske paa saa spejdermæssig Maade som muligt. Og saa vil jeg blot haabe, der ikke er alt for mange af Besvarelserne, som jeg føler mig fristet til at stikke lidt ind i Baalet — og mens jeg husker det, enhver Indsender, enhver der blot besvarer en af de 3 Opgaver, vil have en Chance for at vinde Sølvpæmien fra Uve i Hankow.

Henning Klénz

∴ Fakkelløb ∴

Han var et rigtig Pjok — Baalvagten, der faldt i Søvn derhjemme i Lejren, medens vi andre var borte paa Natøvelse i Skoven mod Nord. Da vi kom tilbage var Ilden gaaet ud. En Regnbyge havde gjort det af med de sidste Gløder. Der stod ingen varm Drik parat! Naa — *never mind*, vi fik jo snart Blus paa Møllen igen, men det var nu en ærgerlig Historie alligevel. Godt var det da, at man ikke har saa store Vanskeligheder at overvinde for at faa Ild, som Prometheus i sin Tid!

Ifølge det gamle græske Sagn

klatrede bemeldte Herre jo op til Himlen og stjal Ilden, der brændte i Jupiters Hjerter, for at bringe den ned til Menneskene. I taknemlig Erindring herom indstiftede Grækerne det saakaldte „Fakkelløb“. I dette Løb havde hver Deltager en brændende Fakkel i Haanden. Vinder var den, der først bragte Faklen — endnu brændende — til Maalet. De gjorde deres yderste; de satte hele deres viljeanspændte „Jeg“ ind for at vinde frem. Men medens de løb og Farten og Besværlighederne øgedes, snublede eller faldt den ene efter den anden; saa blafrede Faklerne ynkeligt og sluktes. Men den uhel-

dige Løber gik ud af Kampen og overlod Pladsen blandt de forreste til den, der søgte frem bagved.

Livet er et „Fakkelløb“. „Vær rede!“ Du har faaet din Fakkel, og er startet i det Løb. Spejder! Fakkelen er din Samvittighed og det bedste i dig — hold den klart brændende, saa at den kan lyse for dig under Løbet. Og saa — Kræfterne i, ellers naar du aldrig frem blandt de forreste. Lad dit Lys skinne for Mennesker! —

... Pjokket — spurgte du, hvad der blev af ham? Han fik Buksevand næste Morgen!

„Sokrates.“

KONDITOR

HENNING KLENZ · TORVEGADE 32 · BYEN 3423
DE BEDSTE KAGER, CHOCOLADER OG DESSERTER
BRINGER OVERALT I BYEN

Med Studenterne i Sommerlejr!

Lejren ved Vemmingbund i Sønderjylland.

Af N. C. D. Petersen, Gymnastiklærer ved Universitetet.

„Fortæl os lidt om Studenterlejren!“ sagde Gunnar Jørgensen til mig, da jeg forleden mødte ham; og det gør jeg gerne, da der er en Forbindelse mellem Studenterlejren og Spejderne. Lejrporten, der i Amerika og England er saa udbredt, er herhjemme jo navnlig ført frem af Spejderbevægelsen til saa stor Gavn for Ungdommen. Det nye ved Studenterlejren var, at den var oprettet med Understøttelse af Landets højeste Skole, selve Københavns Universitet, og kun var for Studenter. Der krævedes forud intet Kendskab til Arbejdet i en Lejr, der udelukkende skal drives ved Deltagernes eget Arbejde; — her mødte Folk, der aldrig havde sovet i Telt før — endsige rejst et Telt, aldrig lavet Mad, tændt et Baal el. lign., bebrillede Teologer, tørre Jurister, videnskabelige Filosofer, vigtige Medicinere og praktiske Polyteknikere; men alle mødte med godt Humør og Lyst til at tage fat.

Lejren laa paa en udmærket

N. C. D. Petersen,
paa hvis Initiativ Universitetet oprettede sin
første Studenterlejr.

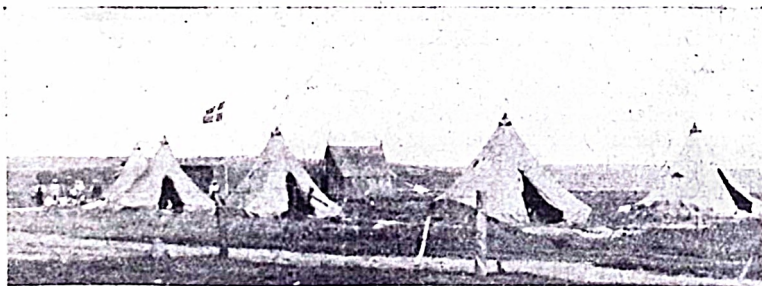
Plads ved den inderste Krog af Vemmingbund, Bugten, der skyder sig ind mellem Dybbøl og Broager; den var overladt os af 1. Sønderborgtrops Fører, Student Johansen, der sammen med sine raske, flinke Drenge var be-

hjælpelig med at transportere Materiellet derud fra Sønderborg. Lejren bestod af 5 Pyramidetelte og 1 Amunitionstelt, der tjente som Forraadskammer og Spisestue i meget daarligt Vejr; — faa Skridt fra Teltene havde vi Egnens bedste Badestrand.

I den nærliggende Bøffelkobbel Skov hentedes Brænde til Baalene, og den nærmeste Landsby var Broager, hvis kendte „Tvillingsspir“ kunde ses fra Lejren; — lige op til Lejrpladsen havde vi vor udmærkede Idrætsplads og Fodboldbane. —

De to første Dage var det Regnvejr, men i dem stod Lejren sin Prøve; ingen tabte Humøret, skønt alle vist ved Indmeldelsen havde drømt om Lejr i bagende Sommersol; — men da Solen 3. Dag brød frem, blev den hilst med højlydt Jubel, og mangan vordende Videnskabsmand forstod nu tilfulde, hvorfor Solen blir Midtpunktet for saa mange Naturfolks Religion. —

Studerterne var delt i forskellige Hold: Messe-, Hente-, Arbejds- og Frihold; — det sidste var mest eftertragtet. Paa hvert Hold var der en fast, „fagkendt“ Mand, der ledede Arbejdet. — Arbejdsforholdet havde oven i Købet en rigtig Ingeniør, lige kommet fra Eksamensbordet; — han lavede „magelige“ Bænke og smukke Borde og forsynede Lejren med et stilfuldt

Lejren.

Spejderkorpsets Depot - Studiestræde 30 - Tlf. 31 86

— Fodbolde — Fodboldstøvler — Boxehandsker —

»Uden Mad og Drikke . . .«

Udhus af Sækkelærred og Plan-
ker.

Naar Hornet om Morgen
vækkede os, sprang 30 raske
Studer fra Teltene lige ud i
Østersøens friske Vand; efter
Badet ventede Havregrøden og
Kakaoen dem; og saa fulgte det
sædvanlige Lejrarbejde, mens
Friholdet muntrede sig med I-
dræt eller Udflugter i Omegnen
til de mange historiske Steder,
som det jo i denne Sæson var
en særlig Glæde at besøge. — En
af de smukkeste Ture gik til den
nye Grænse ved Krusaas Udløb
i Flensborg Fjord, hvorfra man
saa ind mod Flensborg By og den
store Mørvig Marinestation.

Naturligvis var vi ogsaa med
til den store Dybbølfest, en saa
storslaaet og gribende Folkefest,
at den aldrig glemmes.

En Aften havde vi inviteret
Egnens gæstfrie Beboere ned til
os, og de nød med Velbehag
Studenternes „selvbryggede“
Kaffe; da Mørket faldt paa,
tændte vi Baal ved Stranden; her

vekslede Sang og Tale, alvorlig
og morsom, som netop sadan en
stemningsfuld Sommeraften kan
frembringe.

En anden Aften arrangerede
vi en Foredragsaften i Broager,
hvor Professor Vilh. Andersen,
der som Student deltog med Liv
og Sjæl i Lejren, og som var en
enestaaende Leder af Udflugter,
med sin sædvanlige Beredvillig-

hed gav en Række „Billeder af
den danske Soldat 1864“. For-
uden de mange af Omegnens
Folk havde ogsaa adskillige
Flensborgere fundet Vej op for at
høre den kendte og afholdte Pro-
fessor ; — sammen med disse
havde vi en overordentlig hyg-
gelig Sammenkomst ved lange
Kaffeborde, hvor vi naturligvis
sang mange af vore smukkeste
Fædrelandssange (Sønderjyderne
kunde dem alle udenad) —
mest gribende var Sangen:
„Slesvig,“ vort elskede omstridte
Land,“ som Sønderjyderne sang,
saa ingen af os glemmer det.

En af de sidste Dage afholdt
vi en Fodboldkamp, hvor det —
til stor Overraskelse for os alle
— viste sig, at et Hold, bestaa-
ende af Filosofer, vandt over-
legent over Medicinere og Juri-
ster.

Efter 10 Dages Ophold brød
første Lejr op, og et nyt Hold
Studer indtog deres Plads i
Lejren og fortsatte det glade Stu-
denter- og Lejrliv ved Vemming-
bund Strand.

N. C. D. Petersen.

Paa Udflugt.

Spejderkorpsets Depot - Studiestræde 30 - Tlf. 31 86

Telte, Tropskærrer, Soveposer, Rygsække. — Alt i Lejrudrustning.

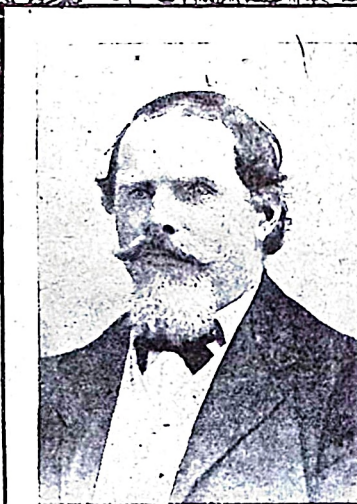
Drengenes Digtere

NIELS K. KRISTENSEN

Mens *Torrey Gredsted* har gravet Stridsoksen op hos de fjerne Indianerstammer og skabt os en „Paw“, hvis Oplevelser har vakt Glæde og Medfølelse i mange Drengesjæl, og mens *Rudolf Bruhn* i sine Bøger og Taler søgte at kaste Glans over Hverdagslivet ved at vække Begejstringens hellige Ild for de store Idealer, er det gennem sine historiske Drengfortællinger og gennem Skildringerne af den fattige Dreng, *Niels K. Kristensen* har gjort sin Indsats i den danske Drengelitteratur.

De paa én Gang mørkeste og festligste Blade i den nyere Danmarkshistorie er dem, hvorpaa „den rovede Datters“, Sønderjyllands Historie staar skrevet; og det er da intet Under, at *Niels K. Kristensen* i sine historiske Drengbøger — som saa mange andre danske Digtere — har hentet Motiverne fra Kampene om „Moders Øjsten“, Sønderjylland.

Det er nogle ypperlige Drengeskikkelser, vi træffer paa i disse Fortæl-

III.

linger — saa ægte danske i deres seje Udholdenhed, altid rede til at gøre deres Pligt, hvor det gælder, — og som vi med bankende Hjerter følger *Ingemanns* Karl af Rise, der i Volmerslaget 1219 greb det nedfaldende Dannebrog midt i Fjendernes Flok, og ved sit Mod forte de danske til Sejr, — med lige saa stor Interesse lytter vi, naar *Niels K. Kristensen* fortæller os om Rasmus fra Rodskov eller andre danske Dreng, der var med, hvor

det gik hedt til.

Men det er som sagt ikke blot som en interessant Fortæller af et Stykke Danmarkshistorie og som Beundrer af dem, der øvede Heltedåd, vi kender og skatter *Niels K. Kristensen*; men i hans andre Drengbøger mærker vi, at hans Hjerter ogsaa banker varmt for enhver Dreng, der lider — hvad enten det nu er Fattigdommens Spøgelse, der forsøger at røve Livsglæden, eller det er Savnet af Far og Mor, der formørker det Solskin, vore Barneaar gerne skulde være levet i, eller det er fordi han af en eller anden Grund er kommet paa Kant med Samfundet og Loven.

Der er ganske vist ikke i disse Drengeskildringer det Gunnar Jørgensenske friskfyragtige eller Rudolf Bruhnske mandige, men der findes i dem en Sum af saa meget smukt og godt, at man efter at have læst *Niels K. Kristensen*s Bøger med Sandhed kan sige, at det er ikke uden Grund, han er blevet Danmarks mest læste Drengbogsforfatter. *Vercingetorix.*

En Lysseer.

Jeg tænker, I allerede gennem Dagbladene har set, at Nordens største Historieskriver, *Troels-Lund*, er afgaaet ved Døden.

Selv om I maaske ikke endnu har studeret hans mange bindstærke Værker, bør I dog vide, at vort Land ved hans Død har mistet en af sine store Sønner.

Naar I bliver lidt ældre og giver jer til at læse hans Skrifter, vil I opdage, hvilke Skatte, han i sit flittige Arbejdsliv har beriget Danmark med.

Hans rige og skønne Sprog, hans fængslende Fortælleevne, hans danske Lune og hans lynende Klarhed, har gjort, at han er blevet en af de mest læste Forfattere herhjemme. Her bliver den brogede Historie — Fortidens myldrende Liv — ikke stykket ud i kedelige, tørre Lektier, overfyldt med intetsigende Aarstal — her møder vi *Mennesker*, der har levet det vanskelige,

men herlige Menneskeliv med al dets Strid og Kamp, alle dets Sorger og Glæder.

Og som den røde Traad gennem Tiderne gaar hans lyse Tro paa Værdierne i det Folk, han elskede — og saa naar han tugtede det — og overalt i hans Skrifter møder vi hans lyse Syn paa Livet og — ikke mindst — hans manende Appel til den Ungdom, som skal være med til at skrive de kommende Tiders Historie.

Betegnende nok lod hans Valgsprog: *Se klart — dom mildt!*

Troppen havde længe gaaet og ventet paa at faa Lejlighed til at tage Pionerprøve, og jeg begav mig derfor en Dag ud til Skovrideren i en nærliggende Skov for at faa Lov til at fælde de nødvendige Træer, bygge Broer og Løvhytter m. m.

Skovriderens Svar paa min Forespørgsel var:

„Jeg kan ikke line Spejdere, det er nogle forfængelige Fyre, som altid gaar og ser saa forkelede ud, de er ingen Nytte til, og vi andre kommer gennem Livet uden at have været Spejdere; men de hører til Tiden, og man maa tage dem med lige som alt det andet Onde vi faar. Jeg vil se om I kan gøre noget Gavn. I kan møde mig her paa Søndag Kl. 10 Fmd.“

„Tak, Farvell!“ og jeg kradse af hjem, meget spændt paa, hvordan Søndagen vilde forløbe.

Vi var paa Stedet Kl. 10 pr., og mødte der en Skovfoged, som havde forskellige Oplysninger til os, de lød saadan:

Paa et Sted i Skoven, som han nærmere angav, stod nogle Bøgetræer med Mærker paa som

En Tropstur.

betødt, at de skulde fældes. Et kort Stykke derfra var en Vej ved at blive anlagt; der skulde vi benytte de fældede Træer til at bygge en Bro over en aaben bred Grøft. Desuden fik vi enkelte Oplysninger om, hvordan Broen skulde bygges, den skulde kunne bære eo Arbejdsvogn med Last og to Heste for.

Vi gik straks i Gang med

Arbejdet, og et Øjeblik efter faldt Træerne saa det susede om Ørene paa os.

Saa snart der var fældet nok, blev Træerne hugget i lige lange Længder, hvoraf de 6 tykkeste blev benyttede til Bærebjælker og de tyndere til Planker som anbragtes paa tværs; oven over disse lagdes saa et Lag Løv og Grangrene, og endelig øverst et Lag Jord paa omtrent $\frac{1}{2}$ Alen.

Dette Arbejde tog 3 Timer, og i den Tid arbejdede alle Mand, og da vi var færdige, var vi trætte, men enige om, at det var vældig morsomt, og da vi senere fik at vide, at det Arbejde vi havde gjort vilde tage 2 Mand i 2 Dage, var baade vi og Skovrideren med tilhørende Skovfogeder fuldtud tilfredse.

En af de første Dage vil jeg spørge Skovrideren om han vil give os en Smule Vejledning i Woodcraft. Baade de Spejdere, som var med til Arbejdet, og deres Kammerater, som maatte nøjes med at høre om det, venters med Spænding hans Svar.

Jeg kan saa godt lide

at Drengene er glade, men jeg kan endnu bedre lide, at man kan mærke paa dem, at de er det

Der er ingenting, der varmer som Glæde. Glæden er smittende. Det er ligesom Latteren. I ved godt, at man kan komme til at le hjerteligt, bare fordi andre ler. En sund Latter er ogsaa god af den Grund, at man ikke kan le hjerteligt, uden man har en god Samvittighed.

Men det var slet ikke det, jeg vilde tale om.

Ligesom en Lampe spreder Lys og Varme, saaledes ogsaa

med Glæden. Er du glad, saa man kan se det paa dig, saa vil din Far og Mor og Søster ikke undgaa at blive paavirkede deraf. Du skal gøre dem delagtige i din Glæde — saavel som i dine Sorger forøvrigt; de er nærmest til det!

Fortæl hjemme, naar du oplever noget, der gør dig glad!

Vær ikke bange for at vise, at du er glad.

Fortæller du nogensinde Far og Mor, hvorledes det gaar dig i Skolen og om Livet blandt Kammeraterne?

Har du fortalt dem om Turen i Søndags, da I havde den mor-

somme Guldgraverøvelse, hvor I vandt over Nabolagets Trop, og hvor det var dig, der skaffede de fleste Points?

Eller har du fortalt dem, at nu har du endelig fundet den Dreng, som du vil have til Kammerat?

Vær ikke kort og affejeende i dine Svar! Lad være, naar din Far spørger dig, hvorledes du morede dig til Skoleballet, saa at sige i en Tone, som om det ikke ragede ham: meget godt!, naar du i Virkeligheden mener: dundergodt!

Lad ham mærke, du er glad! Jørgen.

Alt i
Spejderlitteratur.
Skolebøger,
Ungdomsbøger.

Danske Drenges Boghandel

Tlf. 13235

Georg Andersen

Tlf. 13235

Tæt ved Gl. Torv.

Skindergade 40 København K.

Nyhed!

Postkort med
Spejderlilien.

Sangen om Danmark af Helge Rode.

Som en rejselysten Flaade
ankret op ved Jyllands Bæ.
under Vejrs og Vindes Naade
ligger Landet dybt i Ro
Flaadt gaar Flaa. mod Bæ og Slaan
moder Danmarks stille Naan.
Fløt hvoc blidt det blinger!
Fløt vi stad og hvoc vi gik,
kom dit. Naan som sød Musik,
blødt paa Fuglevinger.

Flavombuset yngler Landet
Tusind Øer gik af Flavn,
lod sig bære bort af Vandet
for at bære Danmarks Naan.
muntet frem til Livets Dyst
gennem Mulm og Staaelyst
Hil Jer, vore Skibet!
Flaget blafet rødt og hvidt
her er Danmark, dit og mit,
med sin Kølvaandsstæbe.

Fløt det! husk det, alle Danske!
Klar og frodig er vor Aand,
Sproget slutter som en Flandske
om en fast og venlig Naand.
Værn med Vid, hvad helt er vort,
sig kun Sandhed, jævnt og kort,
gladest ved det Milde.
Danskens Lov i Stid og Fred
være Ret og Billighed,
som Kong Valmer vilde.

• Vinterklad og sommercroget
morgenmuntet, skumcingsvøbt
ligefremt og lattercroget
smilebestaalet taacedøbt
Det er Danmarks frie Sprog
uden Tryk af fremmed Nag
frejdigt Freja taler.
Eget Brød til egen Dug
Danmarks Floede, Danmarks Rug
Dybbet Mølle maler.

Freja Helge Rodes Gæsthysepil „Mødren“,
skrevet i Anledning af Genforeningen

Carl Nielsen's ærke Mølle findes i et hos
Wilhelm Hansen udgivet Klaverudgave.

Tegning af Viggo Bang.

Redningsrebet i Lommeformat.
Af Tropsfører C. D. Møller, Skive.

Nu da vi atter har Vinter, er der en lille praktisk Ting, som jeg gerne vil gøre Spejderne bekendt med. Som I véd, kræver Isen hvert Aar sine Ofre og i Spejdernes Magasin har flere Gange staaet Artikler om, hvorledes man bærer sig ad med at redde En, der er faldet gennem Isen eller løbet i en Vaage. Jeg har set dette Emne behandlet i flere forskellige Bøger og mange Avisartikler. Som Regel læser man saa, at paa tynd Is skal man lægge Brædder, Stiger eller lignende for at forhindre Isen i at bryde under En eller skyde lange Stænger ud til den forulykkede. Disse Ting har man praktisk talt aldrig ved Haanden, da man jo sædvanligvis ikke løber paa Skøjter med Brandstiger eller Brædestabler under Armen, men derimod bør enhver Spejder, der vil være beredt til at handle ved indtræffende Fald gennem Isen, have Lomme-Redningsrebet hos sig. Det bestaar af en ca. 10 Meter lang Snøre (stærk Snor) dobbelt saa tykt som alm. stærkt Seglgarn viklet op om en lille tung Genstand, som anbringes (fastbindes) i Enden af Reb. Det hele fylder ikke alting i en Lomme. Sker det nu, at En falder gennem tynd Is, hvor der er Fare paa Færde, da er det et Øjeblik Sag at tage Snoren op af Lommen og kaste den tunge Genstand ud til den forulykkede, som nok af sig selv skal gøre sit Bedste for at faa fat paa den. Lad den forulykkede, dersom han er rolig nok til det binde Snoren om Brystet, ved indtrædende Bevidstløshed, har det sin Betydning. Derefter arbejdes paa at komme i nærmere Forbindelse med den forulykkede, som der vil være godt Haab om at faa paa det tørre, selv om hans Liv hænger i en Traad.

Mulig kan han, ved at sveje Ryngen og lægge denne mod Iskannten samtidig med at der rykkes jævnt og svagt i Snoren, fiskes op paa Isen som han saa slæbes et Stykke henad, for at denne ikke atter skal bryde. Denne Fremgangsmaade med Reb har jeg selv udtænkt, det er sandsynligt, at den anvendes andre Steder, men jeg har aldrig set den beskrevet, og jeg tror den kan redde et Menneske, som er faldet gennem Isen, i særlige Tilfælde vil det maaske være den eneste Udvej. Fordelen er, at den øjeblikkelig kan anvendes, tænkt blot, hvad det kan betyde, hvor der er Strøm. Dersom alle I Spejdere vil tage dette Redningsreb i Lommen, naar I gaar paa Isen, vil I muligvis i paakommende Tilfælde være de eneste, som kan hjælpe. Skulde Du selv dumpe igennem, kan det kastes ind til en Anden paa den faste Is.

»Vor Ungdom«

Dels i Anledning af min Artikel i „Vor Ungdom“'s Genforeningsnummer om de sonderjyske Førere — en Artikel, som jeg haaber at alle er klar over er forfattet af mig og kun staaer for min egen Regning, til Trods for at den ved en beklagelig Fejl ikke har faaet mit Navn under sig, og dels i Anledning af den senere Artikel om 2den Zone, af Kaptajn Holger Bennike, er der fra forskellige Sider kommen Indvendinger frem, hvilende paa den Betragtning at „Vor Ungdom“ skulde ville gøre sig til Talsmand for bestemte nationale Synspunkter.

Jeg vil derfor gerne — dels som gammel Redaktør og dels som almindelig Medarbejder i Spejdersagens Tjeneste — have Lov til at komme med et Par Bemærkninger. Det er ikke „Vor Ungdom“'s saa lidt som Spejderkorpsets Sag at gøre sig til Talsmand for visse bestemte Synspunkter eller Meninger i de store Spørgsmaal, der skiller danske i Grupper — religiøse, politiske eller nationale — med forskellige Meninger om hvad der er rigtigt eller hvad der bør gøres.

I alle Grupper findes der gode, rettænkende, varmhjærtede Mennesker, der taler og handler efter deres bedste Overbevisning og fra alle Grupper on-

sker vi at faa de unge ind i Spejdernes Rækker, fordi vi kan gavne dem, og at faa de ældre til at støtte vort Arbejde. Om det end ikke kan være hver enkelt af os ældre ligegyldigt, hvad der sker og om vi end hver for tager vort Standpunkt til disse Spørgsmaal, saa er det overfor Spejderne vor Opgave at bringe dem til at forstaa, at det ikke er Meningerne men Personernes Retskaffenhed og Ærlighed det kommer an paa. Ingen kan forlange eller vente af os, at vi skal stikke vore Meninger og Sympatier under Stolen, men en Propaganda for visse Meninger bør være os fremmed og fjærliggende og navnlig maa vi sørge for at det er klart for alle at Korpsen hører ikke noget Parti eller nogen Retning til.

Ligesaa „Vor Ungdom“. Hvad gode, rettænkende og varmhjærtede Mennesker mener og tænker maa kunne komme frem der — naar Redaktøren iøvrigt finder at det har tilstrækkelig Værdi og er tilstrækkelig godt Stof — selvom det repræsenterer vidt forskellige Synspunkter, og det maa altid bære Mandens Navn og staa paa hans Ansvar, hvadenten han saa er Redaktør eller ikke. Men det vil efter min Mening være noget uheldigt om Behandlingen af saadanne Ting skulde blive saa ensidig, at det nødvendigvis tægger anderledes tænkende til Modsigelse, thi den Slags Diskussion vil i dette vort Blad ingen Gavn gøre.

Efter min Mening var Kaptajn Bennikes Artikel saa skarp i sin Form, at jeg forstaaer at den er falden mange tungt for Brystet, men den indeholder hans og manges Hjærtensmening, og jeg tog den efter Løfte — og iøvrigt med Tak — fordi den skulde opveje en Fejl i min ovenfor nævnte Artikel fra i Sommer. Jeg maa indrømme, at denne min Artikel, der utvivlsomt i nogen Grad har Præg af mit Syn, selvom jeg mente at have gjort mit Bedste for at yde Retfærdighed mod alle der har været med i Arbejdet for Danskheden, paa et Punkt var fattig, nemlig i dens Biografi af afdøde Redaktør Jensen fra Flensborg Avis. Det var en utvivlsomt Fejl og den var ikke tilsigtet Kaptajn Bennike, hvis Syn paa denne Sag er det modsatte af mit, lovede da at fremsætte sine Mindeord over Jensen og hans Arbejde. Jeg tænker mig, at mange har glædet sig over hans Artikel, og jeg vil haabe, at alle, der ikke er enige med ham og som maaske med mig finder, at mange af hans Ord er haarde og uretfærdige vil lade være deri at se Udtalelser fra Korpsen men kun fra Kaptajn Holger Bennike, en varmhjærtet Mand og en udmærket og opofrende Spejderfører, ligesom Kaptajnen og de der tænker som han heller ikke i min Artikel fra i Sommer vil læse „Korpsets“ Standpunkt og Mening, men kun

Klaus Vedels.

— Bjørnen paa Bjerget. —

Imellem Scoresby Sund og Angmagsalik, paa Grønlands Østkyst sneglede en tyve Fods Baad sig langs, omgivet af Drivis, af store, mægtige Isfjælde, der duede op og ned i Dønningerne fra det aabne Hav — ti, tyve Mil borte.

Isen laa tæt omkring os, ikke Flager men Skvalderis, smaa, forvaskede Stykker, Rester af Isbjærge. Stumper faldne ned, haarde som Glas, klare som Krystal, blaalige at se.

Og Isen havde skruet, presset voldsomt. Flager var sprængt i Tusinder af Stykker, store og smaa, de maledes mindre og mindre af den stadige Gnidning — vi var i et Hav af Grodis, ganske uigennemtrængeligt.

Længe havde vi slidt med Aarerne, tvunget Baaden ind i en Malstrøm af Is, men nu var de ubrugelige, og vilde vi frem, maatte vi stage os igennem.

Med en Mand i Boven, travlt beskæftiget med at skubbe de større Isstykker af Vejen, med to Mand midtskibs, en paa hver Side, væbnede med lange Stager, pressede vi os fremad, langsomt og tungt. Agter stod den fjerde Mand med Haanden paa den lange Styreaare, klar til at svinge Jollens Bov hid eller did hvor en lille Aabning fandtes.

Solen bagede ned paa os fra en klar og skyfri Himmel, Sveden perlede paa Panden og Tøjet klæbede sig til Kroppen, vi sled saa hver Muskel gjorde ondt og drev vor lille, stærktbyggede Jolle ind imellem de malede Isstykker, saa det knagede i hvert et Tømmer. Men ligemeget hjalp det, Isen var ikke til at forcere,

vi maatte vente til Vind eller Strøm klarede den bort, saa det voldte ingen Vanskelighed at blive enige om at søge ind til Stranden, 400 Meter borte.

Igen havde vi Kamp med Isen, vi masede, puffede og stagede os igennem, men endelig naaede

Maden, og endelig var den færdig, der blev en forventningsfuld Tavshed inden hver fik sit.

Saa faldt vi til, Rationen var ikke stor, og snart var den spist, men der var Plads til meget mere endnu og Krus og Skeer blev omhyggelig slikkede for at vi kunde være ganske sikre paa, at intet gik til spilde, og saa strakte vi os velbehagelig i det lille Telt, glade over Hvilen.

Over vore Hoveder ragede et Fjeld, tusinde Fod højt. Stejlt var det, tilsyneladende umuligt at bestige, men vi havde svær Lyst til at komme til Tops for at foretage Maaling, og efter at have undersøgt Forholdene mente vi alligevel nok, det kunde lade sig gøre.

Men stor Oppakning kunde vi ikke bære, dertil var Fjeldet for stejlt, kun vore Instrumenter tog vi med, og saa en lille Trompet.

»Hvad vil I med den« — grinede de to, der skulde blive tilbage i Teltet — Khar I i Sinde at lave en moncert deroppe for Himpaelens Fugle, eller skal I paa Danseøvelse?»

Men vi rystede fornærmede paa Hovederne, sligt var saa langt fra vore Tanker som noget vel kunde være, og vi forklarede dem omhyggeligt og indtrængende, at det maatte de endelig ikke tro. Hørte de os tude i Trompeten var det slet ikke for at forlyste, dem andre, eller os selv, det skulde opfattes som noget højst alvorligt — et Skrig om Hjælp.

»Forstaar I« — forklarede vi dem — »Bjerget er stejlt, vi tager ingen Bøsse med og hvad

Elfelt fot.

Einar Mikkelsen

Eneret.

vi ind, Boven skurede mod Stranden og vi sprang ud, klar til at hale Jollen paa Land.

I en Haandevending var den losset, Teltet rejst og Gryden i Sving over det højt brummende Primusapparat. Vi laa paa Maven og hvilede os paa vore Soveposer, med Hovederne i Hænderne og indsnusede med Længsel den herlige Duft af Pemmican, som steg op af den lille Gryde og fyldte hele Teltet med en liflig madæggende Os. Vi længtes efter

— Bjorne plejer jo heller ikke at kravle rundt paa Bjergtoppene. Men ske kan det, at en foretagsom Bjørn forvilder sig derop. Saa tuder vi, og I smider hvad I har imellem Hænder og løber og springer op over Fjeldet, os til Hjælp. Forstaar I, det gaar paa Livet los, hvis I horer den Trompet!»

En Timestid senere stod vi paa Toppen af Bjerget, femten hundrede Fod over Havet. Det laa udbredt under os, dækket af Is, store Flager og majestætiske Isbjerge. Solen skinnede paa den hvide Is saa det skar os i Øjnene, det glitrende og funkede dernede, og enkelte blaa Pletter Vand saa pragtfulde ud midt i alt det hvide. Men det var ikke paa Havet vi skulde se, Landet interesserede os mere, vi stod paa hidtil uopdagede Kyster, aldrig før havde menneskelige Øjne hvilet paa det vi saa.

Der var Bugter, dybe og brede, der var Fjorde, som skar sig langt ind i Landet, bugtende sig frem imellem lodrette Fjeldvægge, dystre og mørke, helt ind til den evige Is, som hævede sig fra Fjordens Bund med en brat, stejl Kant, hundrede Fod høj, blaalig hvid. Og inde i Landet Indlandsisens mægtige Kuppel — der fortsatte sig indover, stadig stigende, glitrende gullighvid indtil den langt, langt borte smeltede sammen med Himmelens Farve, et mægtigt Dække af Is, som skjulte selv de højeste Bjerge.

Skønt var det at se, Isdækket, de mørke Bjerge, Fjordene, de græsklædte Dale og lige neden for os, et lille hvidt Punkt, Teltet.

Men Arbejdet kaldte, i en Timestid eller to var vi tralt beskæf-

tigede med at opmaale Landet og tegne Kort — saa pakkede vi vore Sager sammen og begyndte at gaa nedover mod Dalen.

Vi havde allerede gaaet nogen Tid da min Kammerat standse — »Hvor er Trompeten?« »Har du den ikke?« — spurgte jeg, slet ikke glad, thi jeg havde den ikke, og som den yngste, maatte jeg selvfølgelig gaa tilbage — op ad det stejle Fjeld for at hente Trompeten, hvis den da ikke var med.

Vi undersøgte vore Lommer, alle Steder hvor der var en Mulighed for at finde Apparatet, men det var og blev borte. Der var ikke noget at gøre, med et Suk smed jeg min Byrde og kravlede opad igen.

Jeg fandt Trompeten paa en Sten, ikke langt fra det Sted vi havde staaet, den laa og skinnede i Solen, nok saa fornøjet. Men jeg var gal i Hovedet — væmmelige Tingest, lad være med at skin saa glad — og jeg havde mest Lyst til at brække den, knuse den, ødelægge den fuldstændig — men jeg gjorde det ikke, nøjedes med at putte den i Lommen og saa kravlede jeg ned ad Bjerget igen.

Efterhaanden fortog min Ærgrelse sig. Jeg fløjtede og var saa glad som man kan blive, naar Tarmene skrigger højt af Sult — snart vilde jeg naa mit Grej, saa nedover igen, om en halv Time vilde jeg faa Mad og se hele Livet i et rosenrødt Skær. Syngende af fuld Hals drejede jeg rundt om et skarpt Hjørne og saa min Kammerat neden for mig. Det lod ogsaa som om han sang, han sægtede med Armene og maatte sikkert være meget glad, thi han plejede ellers

at være saa rolig og henfaldt sjældent til den Slags Glædesytringer. Jeg blev meget forbavset, hvad kunde der være sket — han lo da vel aldrig af mig, og straks blev jeg arrig igen. »Uf« — tænkte jeg og holdt op med at synge — »se hvor han morer sig, men det var jo heller ikke ham, som maatte kravle halvvejs til Himlen efter en hæsleg Trompet«.

Men saa tænkte jeg ikke mere, der blev et stort, tomt Hul i min Hjerne, Hovedhuden kriblede og Blodet hamrede i Tindingerne, det løb mig koldt ned ad Ryggen og jeg syntes ikke mine Fødder traadte saa sikkert i Bjerget som før. Knæene rystede — thi nu hørte jeg tydeligt min Kammerats Sang, eller det jeg troede var Sang — »Tud« raabte han — »tud, tud, aah tud!« Og det var slet ikke af Glæde han slog ud med Arme og Ben — en stor hvid Bjørn sad foran ham paa Bjerget, spærrede Vejen nedover og saa forbavset paa hans Bevægelser.

I et Nu var jeg ved Siden af min betrængte Kammerat — »tud, tud, tud,« — lod det højt i mine Øren, og der var ikke noget jeg hellere vilde, men Trompeten sad fast i min Lomme, jeg rev og sled i den, endelig kom den løs, Halvdelen af Foret med den.

Saa satte jeg Trompeten for Munden, pustede Kinderne op og ud over Bjerg og Dal lod en lang, bedrøvelig Tone. — Hjælp, hjælp, aah hjælp. — og Ekkot kastede det fra Bjergtop til Bjergtop, hele Luften vibrerede af Lyd.

Og medens Trompetens Toner kaldte vildt efter Hjælp havde jeg Tid til at se paa Bjørnen, der sad paa Bagen, et halvt

Spejderkorpsets Depot - Studiestræde 30 - Tlf. 31 86

Sveaters — Strømper — Spejderstøvler

hundrede Skridt fra os. Hovedet holdt den lidt paa skraa, Øjnene missede og Forpoterne hang slapt ned langs Siden. Den hørte paa Musikken og syntes aabenbart godt om den — dens højre Pote daskede frem og tilbage som slog den Takt — jo det kan nok være vi dansede efter dens Pibe.

Min Kammerat stod lige ved Siden af mig. »Det var da god du kom« — raabte han over Støjen — »Bæstet arriverede for længe siden og jeg har forløst den hele Tiden. Jeg raabte og raabte og blev ved med at raabe, thi saa længe jeg kunde gøre Støj stod Uhyret stille, men tav jeg, selv aldrig saa kort, gik den igen — hen imod mig!«

Jeg nikkede — andet havde jeg ikke Tid til, jeg skulde jo tude og tudede paa Livet løs. Det saa virkelig ud som morede det Bjørnen, den saa helt fornøjet ud, sligt havde den aldrig hørt før — »skrat, skrat, skrat, tuttetut, tuttetut« — en herlig Musik, der dog i vore Øren lød betydelig mindre musikalsk end i dens — det var et Skrig om Hjælp.

Saa kunde jeg ikke mere, alt Vejret var blæst ud af mig og udmattet lod jeg Trompeten synke. Straks rettede Bjørnen sig. Labben holdt pludselig op med at svinge og Øjnene blinkede, men ikke fornøjet, den lod sig falde ned paa alle Fire og kom langsomt mod os.

»Hov? giv mig Trompeten« udbrød min Kammerat saa hurtigt at Ordene faldt over hinanden — »hid med Tuderen!« — og jeg var ikke sen til at række ham den, hans Kinder pustedes op, han blev helt blaa i Hovedet af Anstrængelse, og

saa klang det igen hen over Bjerg og Dal — »Hjælp, hjælp, aah hjælp!«

Bjørnen havde kun faaet Tid til at gaa et Par Skridt, inden Trompeten lod paany, men knapt hørtes de første Toner, inden den satte sig paa Bagen som før og Labben kom i Sving, det var den der dikterede Farten, og vi blæste og tudede i Trompeten — skiftevis, medens vi kastede ængstelige Blikke ned i Dalen, til Teltet. Sover de da de Driverte dernede, de maa kunne høre Støjen, der lød som kom den fra en Dommedagsbasun — »skrat, skratteskrat, skrat!«

Saa endelig! En Mand kravlede ud, den anden ogsaa, — men de havde slet ikke travlt. De kiggede sig lidt omkring, de saa paa Himmelen, paa Bjerget, paa os og derefter ud over Dalen, men saa kan det nok være de fik Fart, paa, de røg ind i Teltet, kun nogle Sekunder, saa kom de ud igen, hver med en Riffel i Haanden. Vi blev henrykte, nu var det værste da overstaaet, og ud over det stille Land klang Trompeten, opmunrende, fortrøstningsfuld — »Det er her — det er her!« —

De løb alt hvad de kunde dernede, medens vi saa paa Bjørnen og lo — »tutetut, tutetut, nu dør du snart!« Men Bamsen opfattede ikke den ildevarslende Lyd, den syntes det lød meget kønt, missede med Øjnene og slog ud med den højre Forlab, irriterende rolig. »Vent bare lidt«, raabte min Kammerat — »saa skal du snart faa noget at grine af« — og jeg lo saa jeg glemte at tude, men straks lod Bjørnen sig falde ned paa alle fire, og kom imod os. »Blæs, blæs igen!« — og atter skrattede

det ud over Fjældene — »hjælp, hjælp!«

»Hvad gaar der dog af dem« — stønnede min Kammerat — »hvor vil de hen? Se hvor de løber, de gaar Gud hjælpe mig forkert. Tud, tud, de maa da kunne høre det«, og sorgfulde Toner væltede ned fra Fjeldets Sider. til Dalen, til vore Venner, der løb alt hvad de kunde — bort fra os!

Vore Kammerater vente sig om og vinkede tilbage, beroligende, trøstende, lidt irriterende, som vilde de sige, »hvad er der i Vejen? — græd endelig ikke, vi er her jo«. Men saa forsvandt de bag en fremspringende Fjeldkant og kort efter drønedes et Skud. Ekkoet smeldede Lyden frem og tilbage imellem de høje Fjælde, og vi hørte det tydeligt over Trompetens længselsfulde Kalden.

Vi saa paa hinanden, min Kammerat og jeg, — »hvad betyder dog det?«. Han blæste paa Hornet og jeg brugte uartige Ord, men i Bjørnens Øre lød det sikker-tilsammen som den skønneste Musik, den saa helt fornøjet ud, nikkede lidt med Hovedet som vilde den sige, »Det er rigtigt, spil op og syng, nu gaar det jo godt!«

Hvorlænge vi tudede om Hjælp ved, jeg ikke, men hver Gang Støjen tog af kom Bjørnen et Par Skridt nærmere. Den var nu højst femten Alen fra os, og vi blæste uafbrudt medens vi tænkte paa vore Kammerater dernede i Dalen, — hvad gik der dog af dem, vilde de da have at Bjørnen skulde æde os?

Endelig kom de frem igen bag Fjeldpynten, og det hjalp jo lidt paa vort Humor. De stod stille og kiggede op til os, de vinkede

Spejderkorpsets Depot - Studiestræde 30 - Tlf. 31 86

— Regnfrakker — Vindjakker — Hammondbenklæder —

med Armene, og det saa ud som de lo. Vi syntes ikke Situationen opfordrede til Munterhed, de havde aabenbart saa forfærdelig god Tid dernede, men det var jo heller ikke dem, der var i Knibe, og saa tudede vi igen, alt hvad vi kunde, i den hvæsende Trompet — saa fuld af Spyt, at dens klare Toner var forsvundne forlængst — »Hjælp Kammerater, Hjælp!«

Langsomt gik de hen imod Bjerget — langsomt, aah, saa dræbende langsomt kravlede de op mod os, der stadig blæste og raabte til dem om endelig at skynde sig.

Paa en Gang saa det ud som om det gik op for dem at der maatte være noget galt paa Færde. De fik mere Fart paa, og den overstrengte Trompet lød helt fornejt paany — det er her — her, her! Om fem Minutter, højst ti maa de være hos os, og saa Bjørn! — indstiller vi Musikken, saa bliver det din Tur til at danse. Men det var bare noget vi tænkte, vi havde ikke Tid til at tale, den ene blæste til han ikke kunde mere — saa langede han Trompeten til den anden, som blæste til al Vejret var blæst af ham. — Bjørnen var tæt paa Livet af os, ti Alen, maaske kun otte Alen borte.

Der lød Skridt i Fjeldet, ikke langt nede, og den der ikke blæste raabte til dem, der kom, om vor Nød. De satte Farten yderligere op og løb, vi hørte Sten rulle nedover Skraaningen, afbrudte Ord — »Hvad er der dog i Vejen?«

De kom rundt om en Fjeldpynt, lige foran os, bag ved Bjørnen. Vi saa det gav et Ryk i dem begge, men vi bare blæste, vi kunde næsten ikke mere, og Bjørnen var lige ved os.

Saa opdagede den der var noget galt ved Koncerten, at der var kommet flere Tilhørere. Den vendte sig lynsnart om og saa ind i en Bøssepipe. Det var ikke læn-

gere den, der beherskede Situationen, det forstod den straks, og den blev meget forbløffet over at opdage to andre Dyr, der stod paa Bagbenene lige som de spillende To der foran den — hvad var det dog for nogle fremmede Væsner, der var kommen til dens Rige!

Maaske ventede Bjørnen mere Musik fra de nyankomne, maaske ventede den de vilde gøre andre Kunster for at fornøje den, men den var ikke længere glad, stille var Lappen, rolig var Øjnene, den rørte sig ikke af Pletten. Vi hørte en af vore Kammerater udbryde, »skyd, skyd, men pas endelig paa du ikke rammer de to derhenne!« Vi tænkte det samme. Kuglen maatte gaa lige mod os, og saa smed vi os paa Knæ for at komme saa langt under Kuglens Bane som muligt, men Trompeten havde jeg for Munden — »du dør« — skratte den »du dør, du dør«, og saa knaldede Skuddet. Bjørnen sank sammen, Hovedet var sprængt, uden en Lyd styrtede den til Jorden og trillede ned ad Fjældet.

I samme Nu holdt vi op med at tude paa Hornet og faldt over vore Kammerater, aandeløse, forbitrede. »Hvor i al Verden blev I dog af? Hørte I ikke vi tudede som var Verdens Ende nær, havde vi ikke sagt til jer, I skulde kaste hvad I havde imellem Hænderne og løbe saa rask I kunde og komme os til Hjælp i samme Øjeblik I hørte os blæse, havde vi ikke — —?«

Men vore Kammerater afbrød vor Strøm af harmdirrende Ord, »Jo vi hørte I spillede som var I gale, vi kom jo ogsaa straks, men da vi stak Hovedet ud af Teltet sad en Bjørn lige ved os og saa spekulativ ud. Vi troede det var den I havde set og var bange for. Det var den vi gik paa Jagt efter og opfattede jeres Tuden som Sejrsfanfarer, som Glædeshyl, vi anede jo ikke der var to af Bæsterne paa Vandring henover Landet. Og vi gav os

god Tid, det indrømmer vi gerne, vi troede jo ikke der var nogen Fare for jer, da Bjørnen var skuddt. Men saa opdagede vi den var gal og kom herop hvor vi skød Nummer to.«

»Ja, det er en køn Forklaring«, udbød vi begge paa samme Tid, »det er ikke jeres Skyld, vi ikke er ædt for længe siden — men, men — —« og vi saa paa hinanden, om vi skulde fortsætte med at skælde ud, vi trængte svært til at give vor Harm Luft. Men ærlig talt var der ikke noget at gøre Vrøvl over, vore Kammerater havde sikkert gjort hvad de mente var Ret, de havde hverken set os eller den musikalske Bjørn paa Bjerget, og uden at sige mere samlede vi vore Grejer sammen og gik ned af Fjeldet — mod Bjørnen, som laa langt under os.

Et Skub satte den igen i Gang, ned over Fjeldet, snart naaede den Dalen, vi ogsaa, og saa gik vi ud for at se paa den anden Bjørn, — en lille Hunbamse, som laa død i et Morads.

Vi kunde ikke naa den uden at blive altfor vaade. Der var jo heller ingen Grund til det, den Bjørn vi havde, Hannen, gav os mere Kød end vi kunde spise. I Triumf skar vi den op og belavede os paa at bære de lækreste Stylker hjem til Teltet. Belæssede med Kød var vi alle, tungt vejede det til, men vi var glade over den rettidige Frelse, over den Masse Kød vi havde, ved Tanken om et ordentlig Maaltid Mad — store — lækre Bøffer, og saa mange vi havde Lyst til at spise.

Saa begyndte vi at gaa, og jeg satte Trompeten for Munden, klappede den kærtegnende, rare, lille Trompet! Mine Kinder pustedes op, jeg blev helt kobberrød i Hovedet, nu skulde der blæses, saa det hørtes viden om Land, en Sejrs hymne, en gjaldende Fanfare, Bjørnens Sørgeomarsch — tutetut, tutetut — tut — tut!

Ejnar Mikkelsen.

Gode, danske Dregebøger til jeres Kammerater i Sønderjylland.

Spejderkammerater i hele Danmark. Jeg henvender mig her til jer, for at I skal hjælpe os med en virkelig god Sag. Vi savner hernede rigtig gode, danske Romaner. Vi andre, som har haft vort Hjem og Skole oppe i det gamle Danmark — har stadig haft Lejlighed til at kunne faa vore gode danske Bøger at læse — baade i Skolen og hjemme — til vor Fødselsdag har vi fanet dem, til Jul og ved mange andre Lejligheder, men de samme gode Betingelser har jeres Kammerater hernede i det ny — men dog urgamle Danmark ikke haft — og nu staar de og er ivrige efter at faa læst disse prægtige Bøger, som de ikke kender. — Bøger er nu saa dyre — mange kan slet ikke faas mere — og mange hernede sidder ogsaa smaatt i det — nu da alle deres tyske Penge kun bliver til $\frac{1}{11}$ danske Penge.

I har alle sikkert liggende mange Bøger, som I har læst og ikke bruger, men som kun fylder op paa en Hyld eller i en Krog — saml dem sammen og lad os faa dem til jeres sønderjyske Kammerater, saa at de ogsaa kan faa Del i vor Litteratur, i vore prægtige Dregebøger — og af den Glæde, vi har haft gennem dem. Vilde det ikke være Synd om ikke enhver sønderjysk Dreng kendte alle disse prægtige Bøger. Jeg vil slet ikke nævne Titler og Forfattere, idet vi jo har saa utallige dejlige Bøger, at det vilde fylde hele „Vor Ungdom“, hvis jeg skulde nævne dem. Alle virkelig gode sunde Bøger vil blive modtaget med Glæde. Jeg kender Forholdene godt hernede, dels fra mit Arbejde med Spejderne i hele Sønderjylland og

Moderamaalet.

dels fra min Lærervirksomhed her i Sønderborg, saa jeg véd, at I kan og vil bringe stor Glæde og høste megen Taknemmelighed hernede, naar I sender alt, hvad I kan undvære af saadanne Bøger til Fordeling blandt Børnene og til vore Børnebiblioteker, og jeg er overbevist om, at jeg ikke henvender mig forgæves til mine Spejderkammerater om Hjælp, naar de virkelig kan hjælpe og gøre en god Gerning. Selv har jeg oprettet et lille Bibliotek for Spejderne her (foreløbig har vi kun ca. 100 Bøger), men vi har

alt for lidt — og saadan gaar det i alle Byerne. Hvis I saa Drengenes Glæde og Begejstring over Paw, Flemming, Leif, Eventyrblod, Dreng, Frie Fugle — o. s. v., saa vilde I ogsaa blive glade over at kunne være med til at gøre dette Arbejde.

Send derfor nogle Bøger til Sønderjysk Depot Gennem dette bliver de sendt videre til os.

Jeres Spejderkammerat

Chr. Helt Johansen.

Stabschef for Grænsedivisionen.
Tropsfører for 1ste Sønderborg Trop.

Til

Det danske Spejderkorps.

I de fleste Skoler i Sønderjylland er Skolebogsamlingerne endnu meget smaa, og alle Vegne fra beder de om danske Bøger. Blandt den store Mængde Bøger, der er indsendt til Sønderjysk Fonds Bogdepot paa Holtebanegaarden, er der kun meget faa egentlige Børnebøger og Bøger for Ungdommen. Kan og vil Spejderne ikke her række deres sønderjyske Kammerater en Haand og hjælpe til at indsamle Bøger, der egner sig til Skolebogsamlinger. Bøgerne vil blive modtaget med den største Taknemmelighed.

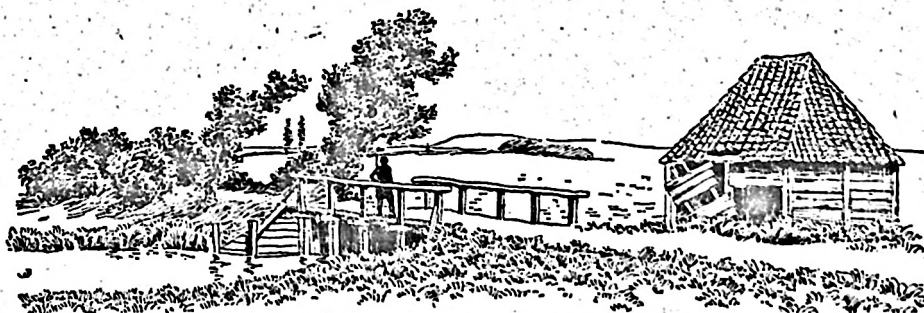
De indsamlede Bøger vil blive fordelt baade i de genvundne Dele af Sønderjylland og Syd for Grænsen.

Bøgerne modtages paa „Sønderjysk Fonds Depot“ paa Holtebanegaarden hver Dag 1—6.

Den sønderjyske Fond.

Udvalget

for Landsindsamlingen af Bøger.

Fra Kongensaaen (ved „Frihedens“).

Tegninger af Viggo Bang.
(Fra F. D. F.'s Festskrift „Sønderjylland“.)

FRK. „DYR-DU-DIG“.

FORTÆLLING AF GUNNAR JØRGENSEN

TEGNINGER AF ASGER RIBER

Frk. Kring hørte ikke til de mest elskede Lærerinder!

Naar gamle Elever, som for længst havde sagt Skolen Faivel og allerede sad som agtværdige Familiefædre med Kone og otte Børn og Gigt i Ryggen, genopfriskede Billedet af denne Dame, mindedes de først og fremmest et Par Lørgnetter, der dirrede af Harme paa en spids Næse, og en lang Pegefingers Kno, der uafsladelig dunkede i det arme Karteder.

„Nu dyr du dig!“ raabte hun med Tordenrost, naar de sprælske Drengene i deres Munterhed gik over Stregen, eller naar Pigerne drillede.

„Nu dyr du dig!“ skreg hun, naar en Synder hviskede Svaret til en Sidekammerat, som havde „glemt“ at læse paa Lektien.

„Nu dyr du dig!“ tordnede hun, naar Eleverne i Ulide begyndte at „snakke med.“

Intet Under, at Drengene engang — paa en Generalforsamling i et Spisekvarter — enstemmig havde vedtaget at døbe hende om fra Frk. Kring til Frk. „Dyrdu dig“. Mand og Mand imellem hed hun aldrig andet.

Stakkels Frk. Dyrdu dig! Hun blev Dag ud og Dag ind mishandlet som et Offer, der jages af glubske Hunde, og ingen tænkte paa, at det i Grunden var en ulige Kamp: Mens hun Aar efter Aar var den forfulgte og jagede, rykkede der stadig friske Kræfter frem i Forfølgernes Rækker. Naar Drengene og Pigerne kom op i første Mellemklasse, meldte de sig stillende blandt hendes Modstandere, og jo ældre de blev, des argere blev Fjendskabet. Og hun — der i Bunden af sit Sind gemte en ligende Længsel og Tørst efter Kærlighed og Popularitet — saa' i hver eneste lille Begivenhed en Ondskabsfuldhed mod sin Person. Den stadige Angst og Mistro, hun gik i, fik hendes Vrede til at flamme ved den mindste Lejlighed og bragte hende kun paa større Afstand af

de Elever, hun baade elskede og frygtede.

Aprilsolen skinnede i Dag for første Gang, og dens lunefulde, drilske Smil smittede fjerde Mellem-Dreng. Paa Vejen op til Klassen blev de i al Stillehed enige om, at de i Dag vilde have lidt ekstraordinært Sjov med Frk. Dyrdu dig.

De syntes aldrig, de havde set hende saa gnaven og sur, som da hun i Dag

lende Droskefart traskede rundt om Pultens Blækhud.

Jorgen var Henriks Sidekammerat og Edsbroder. De havde i sin Tid — som smaa slagslystne 11-Aars-Dreng — „blandet Fosterblod“. Det var gaet for sig paa den Maade, at de begge — med sammenbidte Munde og stum Smerte i de glippende Øjne — havde flunset en dyb Rift i Tommelfingeren og trykket de to Saar fast op mod hinanden en hel halv Time — saa det umuligt kunde undgaas, at de to Kampers Blod blandedes. De to Dreng var fra den Dag uadskilligt Klarede den ene sig mindre godt i et Fag og blev straffet med „Over-siddet“, kunde man være vis paa, at den anden faa Minutter efter var blevet hørt og havde sagt noget haarrejsende Vrovl, saa ogsaa han maatte blive efter Skoletid.

Men i Dag sad Jorgen ualmindelig stille. Han havde en dundrende Hovedpine og var ikke oplagt til Fest.

Henrik stak ham temmelig ublidt i Siden, men holdt stadig Øjnene stift heftede paa Fluén, der nu havde travet 24 Gange rundt om Blækhuset.

Den standsede pludselig, som var den udmattet.

„En Gang til, gamle Dreng!“ hviskede Henrik opskede Henrik oplustende.

„Saa kan du holde Jubel!“

Det lille flittige Insekt lod virkelig til at fatte hans Tale. Den travede videre. Men dog maa det have været for meget af det gode, for da den var kommen halvvejs rundt, begyndte den at vakle ind over Blækhushets Kant — og — plump — dér laa den og svømmede rundt i den tykke Vædske!

„Mand over Bord!“ skreg Henrik.

Det havde naturligvis ikke været hans Mening at raabte det slet saa højt, som han gjorde. Han blev helt uhyggelig til Mode, da han hørte Genlyden af sin kraftige Stemme og saa' alle Kammeraternes Hoveder vendes, som

traadte ind i Klassen og med smaa, trippende Trin svansede op til sit Højsæde. Der sad hun nu, som en grel Modsætning til den solfyldte Skolehave, hvor Solsorten vippede og sang blandt Grenenes bristefærdige Knopper!

„Henrik følger vel godt med?“

Selvfolgelig svarede Henrik Ja! Han maatte da være godt tosset, hvis han havde svaret Nej! Men ikke destomindre fulgte han forbiøstret daarligt med. For ganske vist kan dansk Grammatik være uhyre belærende og interessant for dem, der forstaa sig paa det, men for en humorfyldt Skoledreng som Henrik var det uhyre mere interessant at kigge paa en fed Flue, der med sneg-

havde en usynlig Haand trukket i en Snor.

"Vil Henrik komme her op!"

Frk. Dyrdudig havde tabt Taalmodigheden. Det var som Regel Henrik, der førte an, naar der lavedes Fest, og nu kunde det være rart at sætte en Stopper for hans Morsomheder.

"Nu bli'r du staaende her ved Katederet Resten af Timen!" sagde hun strengt og pegede med sin lange Finger paa Gulvet.

"Jeg kan ikke taale at staa op, Frk." sagde Henrik med alvorlig Stemme. "Jeg faar Hikke!"

Men Frk. Kring kendte Drengen og lod, som om hun ikke hørte, hvad han sagde.

Saa fortsatte hun med Lektien. Kameraterne saa op paa Synderen med skjulte Øjekast. Han stod tavs og lænede sig op ad Væggen. Det saa ud, som om han havde tabt Modet og opgivet at fortsætte sin Kamp.

Men da der pludselig kom en Pause i Frk. Dyrdudigs Forklaringer, tog han fat.

"Hik!" sagde han med en Stemme, der kunde høres helt ned til sidste Pull.

Frk. Dyrdudig saa hen mod ham med et strengt Blik. Henrik stirrede lige ud i Luften uden at lade sig anfægte. Frokenen fortsatte med Lektien.

"Hik—hik!" lod det lidt efter.

Atter rettelles Froken Krings flammede Øjne mod Henrik og atter stirrede Henrik ud i Luften med et alvorligt og troskyldigt Blik. Hist og her i Klassen lod en let Fnisen.

"Nu dyr du dig!" raabte Frk. Kring.

Det var lettere sagt end gjort: Henrik mærkede at det kriblede og krabbede i Lattermusklerne, og for at klare Situationen foranstaltede han et overdadigt Hikkensanfald.

"Hik.... hik.... hik.... hik.... hik.... hik...."

Han blev rød og blaa i Ansigtet af Hikke-Iver.

Frk. Kring rejste sig, Lorgnetterne dirrede og Knoen dundrede i Bordpladen.

"Vil du saa forlade Klassen! Herefterdags vil jeg ikke mere have dig med i mine Timer! Du kan gaa over og melde dig hos Rektor!"

Under hikkende Smanlyd forlod Henrik Stuen.

— — —
Hen paa Eftermiddagen var han paa Vej til Frk. Krings Hjem.

I en hel Time havde Rektor siddet og talt med ham. Han havde ikke skældt ham ud, endstige slaaet. Han havde kun talt — roligt og sagligt, som han nu kunde det — om Frk. Kring. Og det Billede, han havde tegnet af den gamle Lærerinde, havde gjort et magtigt Indtryk paa Henriks letbevægelige Sind. Rektor havde ikke blot i al Almindelighed talt om "god Opførsel" og "Respekt for Lærerne" — nej, han havde

de virkelig søgt at skifte Sol og Vind lige mellem de to Parter. Han havde slet ikke lagt Skjul paa, at han udmærket godt vidste, at Frk. Kring var pirrelig og irriteret — ja, han havde endog indrømmet, at den aldrende Lærerinde i Grunden var angst for Henrik og hans Klasse, og denne stadige Frygt gjorde hende mistænksom og fik hende til ved allermindste Lejlighed at slaa ned med haard Haand. Henrik maatte give sin Rektor Ret. Han havde set fuldkommen rigtigt. Men hvad der havde gjort alermest Indtryk paa ham, det var, at Rektor havde talt noget om en "om Kærlighed", som laa inderst inde i den gamle Froken og længtes efter at blive brugt. Mange Aars Kamp mod sprælske Skoledrenge havde sænket Stov over denne ulmende Kærlighedstrang — men den var der — og det, der skulde til for at grave den frem, det var kun lidt Hensynsfuldhed og Overbærenhed fra Drengenes Side. Og der var — naar alt kom til alt — ingen, som trængte til mere Kærlighed og Glæde end denne gamle Froken. Hun havde kun haft faa lyse Stunder i sit Liv. En tung Skuffelse i Ungdomsaarene, trælsomt Slid for at klare sig, opslidende Kamp mod livlige Elever og sidst, men ikke mindst, Ensomhedsfølelsen — alt det havde gjort sit til at graane hendes Haar og gøre Sindet graat og pirreligt....

"Og hvad om det nu blev dig, Henrik, som blev den, der pustede Liv i disse ulmende Gløder," havde Rektor sagt og set paa ham med sine alvorlige, dybe Øjne. "Du, som selv ejer en kostelig Skat af Livsglæde og godt Humør."

Og saa var det, at Henrik havde nikket — og fulgt Rektors Opfordring til at gaa hjem hos Frk. Kring og selv bede om Lov til — trods alt — at være med i hendes Timer.

Nu standsede han ved hendes lille Laage. Et Øjeblik folte han mest Lyst til at vende om — men Rektors milde Ansigt, som dukkede op i hans Erindring fik ham til at fortsætte sin Vej.

Han standsede inde i Haven. Vinduet stod aabent. Han hørte Frk. Krings Stemme. Hun talte med sin Kanariefugl.

"Kom saa, lille Pip-Hans! Kom hen til Mor! Du er min egen lille, søde Pip-hans! Du vil ikke bedrove mig og drille mig som de uartige Drengene henne i Skolen! Vel? De tænker kun paa at gøre Livet svært for mig! Men du er min egen lille, søde Ven! 'Skal du ha' Lov at flyve lidt rundt i Stuen?"

Henrik hørte hende aabne Buret. Han vidste ikke, om det var værd at gaa ind nu. Men ikke han hellere skulde vente til i Morgen i Skolen?

Da lod der et Skrig inde fra Stuen. Og i det samme saa han en lille gul Fugl flagre ud gennem Vinduet. Ud paa Marken Jag den hvide Villa.

Med Lynets Fart entrede han over Havegården, ude paa Marken.

Dér sad Pip-Hans henne. Paa en

Træstub. Lydløst og stille sneg han sig frem, med Hatten i Haanden. Nu var han kun faa Alen fra den. Den lod ikke til at have bemærket ham. Den sad og vippede med Halen og pippede forskræmt og bange.

Henrik tog Sigte. Matros-huen fløj gennem Luften. Den ramte! Pip-Hans var fanget.

Henrik løb hen mod Huen, glad over sit Held. Idet han med sin ene Haand holdt Huen trykket ned mod Jorden, søgte han at skubbe sin anden ind under den for at faa fat i Fuglen.

Hvad var det? Hans Hjerter begyndte at banke kraftigt. Den rørte sig ikke. Den søgte ikke at flygte. Dens Hoved hang tungt ned langs Vingen.

Henrik rev Huen væk. Dér laa Pip-Hans. Den var død!

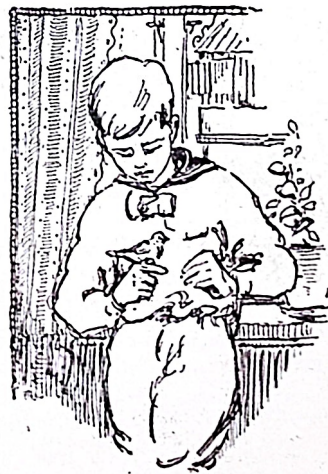
Den muntre Drengs Øjne blev blanke, og det mimrede om hans Mund, mens han stod dér paa Marken — med den lille, varme Fugl i sin skælvende Haand.

I det samme hørte han Frk. Krings Stemme inde i Haven. Hun gik om blandt Buskene og kaldte paa sin lille Fugl.

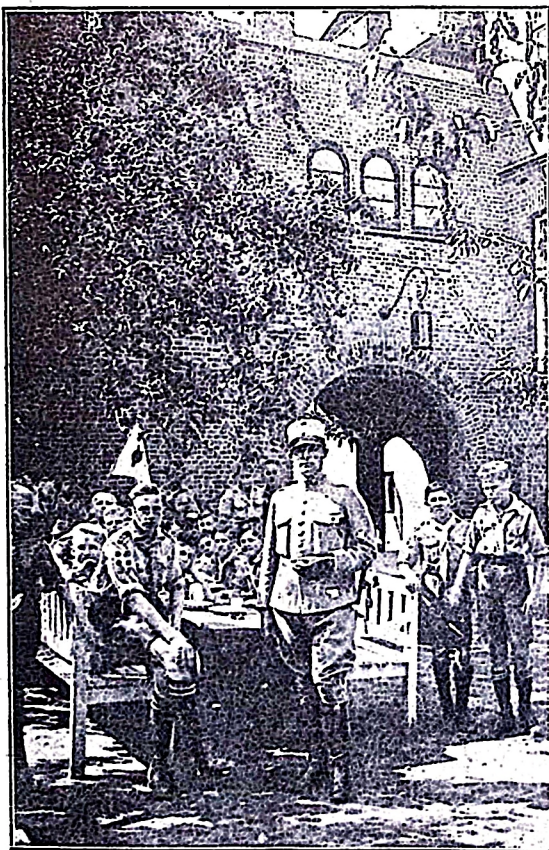
Da slog en Tanke ned i ham. Med ét satte han i Løb. Sprang over Grøfter og Marker og naaede forpustet hjem.

Oppe i hans Værelse sad en lille gul Fugl og sang i et Bur. Hans Yndlingsdyr, som han plejede og passede med om Omhu. Han aabnede Burets lille Gitterlaage. Fuglen fløj glad hen paa hans Haand. Han fik Taarer i Øjnene, da han saa det. Den blev siddende paa hans Finger og fløjtede....

Men saa tog han et mandigt Tag i sig selv. Lagde Frk. Krings døde Fugl ned paa Bunden af sit Bur. Anbragte sin elskede "Prins" varsomt mellem sine Hænder — og med denne dyre Skat løb han over for at gøre en gammel Froken glad.

ERA DIVISIONERNE

Spejderchefen.

Sønderborg Tropp sammen med Spejderchefen paa Hellerup
Gymnasium. Vandreløjren til København 1920.

En Tak.
Hr. Kaptajn O. Packness!
Under mit Arbejde for Gen-
rejsningsforbundet er det bleven
mig klart, hvor hjælpeløs enhver
filantropisk Bevægelse var, der-

som de smaa ridderlige Spejdere
ikke stod parat til at yde ethvert
Barmhjertighedsværk deres Støt-
te. Det er min Overbevisning,
at enhver som støtter Spejder-
sagen ikke blot bidrager til den

nye Slags Forædling, men ogsaa
letter Arbejdet for enhver god
Sags Fremme. Det er derfor mit
Ønske at faa Lov at vise min
Taknemlighed for den Velvilje
Spejderforbundet har vist vor
Sag ved at give dette et Marmor-
hovede til Bortlodning til Fordel
for de smaa Ridderes Udrustning
eller hvad man vil. Værdien er
ca. 2000 Kr. og maa betragtes
som Gave til dansk Spejderfor-
bund. Jeg henvender mig til
Dem, Hr. Kaptajn Packness, da
det er Dem, der har haft det
største Arbejde, og som vi derfor
er mest Tak skyldig.

I Haab om at De antager For-
slaget, er jeg

med Højagtelse Deres meget
forbundne

(sign.) Thyra Boldsen

Øvelsen mellem Frederiksborg Div. og Østerbro Kolonne.

Øvelsen var som de gamle Ma-
tabelekrige, med Rekognoscering
om Natten og de afgørende Slag
efter Dagens Frembrud. Vore Mod-
standere baserede deres Rekogno-
scering paa et Telefon-System, der
havde Hovedkvarter paa Birkerød
Kostskole, indtil det blev flyttet til
Direktør Westenholtz's Villa. Da
Østerbroerne jo ikke kunde gaa ind i
private Huse, skulde man vente, at
Frederiksborg havde kunnet udvise
betydelig Overlegenhed med Hen-
syn til Efterretningstjenesten, dog
lykkedes det dem ikke en Gang at
paavise vort Hovedkvarter. Hvilket
dog turde være det mindste Resul-
tat af et saadant Arbejde.

Skønt Østerbro kun benyttede
sig af de almindelige gængse Mid-
ler, vidste vi dog allerede ved Mid-
natstid, hvor Fjenden havde an-
bragt den Styrke, der opererede, de
tre Gaarde, hvor de var indkvarter-
ede, samt deres „opfindsomme“
Telefonsystem, ja, endogsaa Tele-
fonnummeret, vi manglede bare
Stikordet for, at ogsaa vi kunde
skaffe os Efterretninger ad den
Vej. Men det behøvedes jo ikke. Det
fine Resultat skyldtes maaske vore

Modstanderes Uøvethed, der tillod os at benytte mange af disse simple, halvforglemte Finesser, der minde en om Spejderkorpsets første amatøragtige Øvelser. Vi havde kun faa Mand i Arbejde om Natten, to Snigpatruljer og en Efterretningspatrulje, der foruden at skaffe Oplysninger, skulde genere Fjendens Efterretningsvæsen. Denne sidste, der var paa 16 Mand, indhentede et godt Resultat. Ved at lade 5 Mand agere Løkkemad, fik den overrasket og myrdet en Del Fjender. — Vore Snigpatruljer undgik nemt en saadan Behandling fra Fjendens Side. Thi skønt Frederiksborg havde mange flere Folk i Arbejde, var disse let at omgaa, da de havde lagt Hovedvægten paa at beherske Vejvinklen København—Hillerød—Helsingør. Men man kan da heldigvis bevæge sig udenfor Vejene.

Flere Oplysninger indhentes ved at udspørge Fjenden selv. Man risikerede aldrig nærgaaende Spørgsmaal om ens Identitet. Det gik endda saa vidt, at en Østerbroer, der var trængt til Furesøhøj, ikke alene ved at holde en tilstrækkelig myndig Tone, fik alle ønskelige Oplysninger, men endda blev udspurgt om, hvad Besættningen skulde foretage sig. Det var dog ikke alene denne Metode, vi arbejdede efter. Vore Modstandere var saa hjørstede, at man paa lang Afstand kunde høre deres dybeste Hemmeligheder. Den Larm og Lommelygteglimt, der lød fra de Gaarde, hvor de var indkvarterede, gjorde os Arbejdet betydelig lettere. Da Østerbros Patruljer kom hjem til vort eget Hovedkvarter, måtte vi helt ind i Laden for at blive overbevist om, at den ikke var forladt i Mellemtiden, og en fjendtlig Patrulje, der havde været 100 Meter fra Gaarden, havde da heller intet mærket.

Det lykkedes os ved de afgørende Slag at tage Fjenden i to Omgange, saa vi, skønt vor Styrke var to Trediedel af Fjendens, var talmaessig overlegen i den første og jævnbyrdig i den anden. Tabene ved Øvelsen var i Forhold 1—7.

Det var Østerbroerne, der myrdede flest.

Disse Kampe bød paa mange Overraskelser. Vi er vant til, at der under Kampen falder nogle Knubs af, men naar dette sker under Arbejde for at faa Kortet op af Modstanderens Lomme, tager vi det med godt Humør, og har heller aldrig set nogen gøre andet. Her blev vi dog Genstand for en anden Metode. Der var Spejdere, der aldeles glemte Pointen i Kampen og behandlede deres Modstandere med knyttede Næver. Dette kan maaske ogsaa undskyldes ved vedkommendes Uøvethed. Om end Sejren var overlegen, var den dyrekøbt. At man mister en Lomme eller en Skulderstrop, kan ikke altid undgaas, men vi trak os tilbage med blaa Øjne, blodige Næser, ja, endda en brækket Finger. En Spejder mistede et Ærme, og flere kom kun anstændigt til København ved Kammeraternes Hjælpsomhed. Da Resultatet af Kampen og dermed hele Manøvren ikke kunde paatvivles, lagde vor Leder, Premierløjtnant Heiberg, ikke Vægt paa over for Kampdommeren, Premierløjtnant Højland Christensen, at udmale vort Arbejde om Natten. Vi er ikke smaalige og troede heller ikke, at vore Modstandere var det.

For ikke at Frederiksborg Division skulde føle sig for underlegne efter Kampen, fremhævede Kampdommeren, at det kom ikke an paa at kunne slaas, og da de havde gjort et pænt Stykke Arbejde paa den anden Side af Øvelsen, skulde de ingenlunde føle sig beskæmmet ved Nederlaget.

Dette har dog foranlediget, at Frederiksborg Division bekendtgør, at Østerbroerne ikke kan præstere et Stykke ordentligt Spejderarbejde (ja, vi er endda Frederiksborg underlegne!). Kun hvor det gælder om at slaas, kan vi ved Hjælp af vor Overlegenhed i Styrke og vor brutale Raahed gøre en Indsats. Hvilket dog turde være en Misforstaaelse. Det forundrer os, at saadan en Fremgangsmaade kan være forenelig med Spejdernes Værdighed og

en Trøst for disse, og det bedrøver os, at vi paa Grund af den vanskelige Stilling, Kampen for vore Anskuelser har bragt os i, skal være Genstand for slige Æselspark.

Det er sandt, at Kampdommeren gav Frederiksborg Division flere Points for Efterretningsstjeneste. Dette forundrer os og kommer til at staa for vedkommendes eget Ansvar. Den her givne Oplysning om Fremgangsmaaden ved og Resultatet af dette Arbejde er vitterligt.

Iøvrigt gentager vi den Tak for den interessante Øvelse, som vi efter Kampen rettede til Hr. Divisionschef Gilardi, men vi vilde have sat Pris paa, om vore Modstandere straks havde lagt deres Mening for Dagen i Stedet for at udbringe os tre Hurraraab.

Slange.

«Vanløse Kolonne».

1. Vanløse Trop (Tropsf. E. Eskildsen), blev stiftet den 9.—8.—18, efter et halvt Aars Arbejde kunde den allerede mønstre 20 Medlemmer. Men det viste sig snart, at der maatte dannes flere Troppe. Troppen tæller ialt nu 36 Mand.

2. Vanløse Trop, Cykeltrop, (Tropsf. Kolonnechef K. H. Carlsson), blev saa stiftet den 19.—8.—20. Denne Trop optager kun Spejdere over 14 Aar. Troppen tæller ialt 14 Mand.

3. Vanløse Trop, Rowers Trop, (Tropsf. Chr. Rasmussen), stiftet den 25.—7.—20, er en Trop for gamle Spejdere, og det har vist sig, at Ideen med denne Trop har slaat udmærket an, det er med en vældig Iver og Interesse, at disse unge Mennesker har grebet Spejdersagen an. Troppen optager Spejdere fra 16 og til 90 Aar. NB. Den ældste Spejder er 44 Aar.

Troppen tæller 26 Mand.

4. Vanløse Trop, (Tropsf. C. S. Schimatchek), er stiftet den 10.—11.—20. Denne Trop optager kun Spejdere fra et stort Husvilde-Kompleks her i Byen.

Troppen tæller ialt 12 Mand.

5. Vanløse Trop, Junior Trop, (Tropsf. A. Brun), er stiftet den 1.—11.—20. Denne Trop optager kun Spejdere fra 8—11 Aar og den kan allerede mønstre 14 Spejdere, nogle vældig morsomme smaa Fyre.

Tirsdag den 26.—10.—1920 var en stor Dag for de Vanløse Spejdere. Spejderchefen med Stab var den Dag herude. Og denne Dags Aften

Kl. 9 blev Vanløse Kolonne proklameret. Derefter var der Fest i Hovedkontoret, hvor Spejderchefen deltog.

Hovedkvarteret er en stor grundmuret Bygning, som dækker et Areal af 36 Kv.-m. Bygningen er indelt i 4 Rum: et stort Tropslokale; Kontor og Bolig for Kolonnechefen, Køkken med indlagt Vand og en stor Entré. Overalt er der elektrisk Lys. Denne Bygning er delvis opført af Spejderne selv.

Kolonnen har et meget stort og godt Materiel. En stor Kolonnevogn med Hest samt 1 Ambulancevogn til Cykleforspand. 6 Patruljetelte og et stort Lejrkommandotelt, i det hele taget alt, hvad en Kolonne kan ønske sig af Lejrmateriel; det skal hertil bemærkes, at alt dette har Kolonnens Spejdere selv forstaaet at skaffe frem ved egen Hjælp.

Foruden dette ejer Kolonnen et stort Hornorkester paa 20 Mand; ogsaa dette har Spejderne selv arbejdet op.

Til Hjælpetjeneste i Byen er der ogsaa blevet assisteret, f. Eks. under Spansk-Sygeepidemien, Polititjeneste, ved Ildbrande og Ulykkestilfælde, Indsamlinger og lign.

Kolonnen begynder nu en Patruljefører-Skole samt Instruktions-Kursus for Førerstaben.

Endvidere arbejdes der paa en større Spejderudstilling Paasken 1921. Dette er i korte Træk en Oversigt over det Arbejde, der er præsteret i de 2 1/4 Aar, Spejderne har eksisteret i Vanløse. Som heraf fremgaar, kan vi mønstre godt 100 aktive Spejdere. Men eet skal bemærkes: vort fælles Arbejds Motto er af bedste Evne blevet holdt:

Spejdere:

Maalet er ej naaet,
Arbejd med Liv og Lyst
Vi skal videre frem,
„Vær beredt!“

Med Spejderhilsen
Kolonnechef
K. H. Carlsen

En rigtig Spejdertur.

Det var Fastelavns Søndag. Patruljen skulde paa Tur og slaa Katten af Tonden i store Magleby. Naa, vi tog da afsted fra Amagerbanen, og vi kom til Store Magleby og gik til Husmand *Petersen*, hvor vi fik Frokost og bagefter Chokolade, og midt under det hele kom Husmanden selv med en Krukke Flødeskum. O, det smagte!

Nu skulde vi slaa Katten af Tonden. Tonden blev hængt op, og saa gik det los; da saa Tonden gik i Stykker, masede vi ind paa Indholdet.

Op en Tonde til blev smadret den

Dag. Saa gik vi til Kongelunden, hvor vi saa de voksne ride og slaa Katten af Tonden med det samme. Saa gik vi til Tommerup og tog med Toget hjem.

Det var en morsom Dag.

Mogens Nielsen,

2. By, 11 Aar.

Tre Jubilæumsfester.

Tirsdag d. 25. Januar fejrede 3. Bytrop sin 10 Aars Fødselsdag.

Den festlige Aften indledtes med en smuk Prolog af Spejderdigteren *Chr. Reinhardt*, hvorefter Kolonnechef *Thingsted* talte om Troppens Liv i de svundne Aar og pointerede, at Festens Program udelukkende udførtes ved Spejderes Assistance.

Frejdigt og kvikt sang Drengene i Troppen tre Spejdersange, hvorefter der opførtes et spændende „historisk“ Drama i 1 ganske lille Akt:

„Kaninpatruljens første Tur i 1911.“

En Flok Spejdere — af alle Størrelser og klædt i allehaande mystiske Dragter (Bulehatte, Glacéhandsker, lange Bukser o. l.) — rykkede ind paa Scenen, der var forandret til Lejrplads ved Hjælp af tre Oplysningsskille:

„Dette er en Skov!“ (Den hang paa Dørhængslen!)

„Her er Udsigt til en Søl!“ (Først blev „Udsigten“ anbragt forkert, men flyttedes i en Haandevending!)

„Rom: 1707,8 km. - Ringsted: 369,5 km.“

At Jorden var beklædt med Græs, stod ogsaa at læse med store, sorte Bogstaver!

Paa denne pragtfulde, idylliske Plet udspillede det historiske Drama.

Man forsøgte at slaa Telt — det lykkedes ikke — Lejrdeltagerne spredte deres Rekvizitter ud over Pladsen. — Blandt Genstandene bemærkedes: Et Solvnakkespejl, et Vaskebræt, Barber-sæbe, Gacebind, Økser — alt i en smuk Uorden — huller til bulter —

Af de mange mere eller mindre vandede Brandere, der gled over „Kani-nerne“s Læber, bør nævnes:

Føreren (til en Dreng, der kommer slæbende med en Havelaage som Baalføde): Tror du, vi har Lov at tage den?

Drengen: Ja — den stod aaben!

Efter denne vellykkede Forestilling sang Kolonnechef *Thingsted* og Trop-

fører *Larsen* „Gluntarne“ og holdede fortjent Bifald.

Festen sluttede med en Sang af *Henri Becker*, hvorefter vi citerer de smukke Linier om 3. Bytrop:

Du har sagt:

„Vær paa Vagt!“

Du vort Losen har os givet,
det har Værd igennem Livet,
og med det vi slaa i Pagt.

Du ved Skoven, som ved Vandel,
naar fra Byen vi drog bort,
lærte os at elske Landet,
som er vort!

Omtrent samtidig fejrede ogsaa *Norrebrokolonnen* sit 10 Aars Jubilæum.

Her strakte Feslighederne sig over hele fire Dage, idet der Fredag den 28. Januar lagdes for med en meget smuk og velbesøgt Aftenunderholdning, hvor bl. a. Hr. kgl. Operasanger *Laurits Melchior* velvilligst assisterede. Onsdag d. 2. Februar afholdt Kolonnen i Kingos Kirkens Menighedshus et Forældre-møde og Søndag d. 6. en stor Parade og Opvisning i Gothersgades Exercenterhus. Her viste de flinke Norrebrospejdere, hvad de duede til, og saa meget havde de paa Programmet, at der gik det meste af et Par Timer, inden Ordet blev givet til Lektor Vedel, som holdt Festtalen for Fødselsdagsbarnet. — Jubilæumsfesterne afsluttedes endelig ved en større Spejderfest Mandag d. 7. Februar.

G. J.

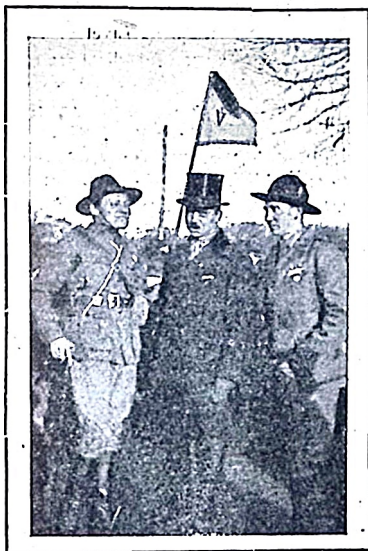
Vesterbrokolonnen samlede Søndag d. 23. Januar paa Frederiksberg Slots Eksercerplads, for at fejre 10 Aarsdagen for 3. Vesterbro Trops Oprettelse.

Til Stede var foruden Spejderchefen ogsaa Hr. Grosserer *Holm*, Kaptajn *Spanding* og nogle af Korpsraadets Medlemmer.

Spejderchefen bød Velkommen og efter en kort Tale om, hvordan en gammel Spejder bør være, uddelte han en Veteranmedalje til de 4 ældste 3. Vesterbrospejdere.

Derpaa traadte Hr. O. Madsen, nuværende Troppfører for 3. Vesterbro, frem for at takke, og udtalte samtidig Haabet om, at Troppens Venner, der alt tidligere havde holdt Haanden over den, ogsaa i Fremtiden vilde bevare Interessen for Troppen.

Derpaa holdt Kaptajn Spanding en meget smuk Hyldesttale for Jubilaren, der endte med et velment og kraftigt besvaret Leve for 3. Vesterbro. Umiddelbart derefter fortsatte Kaptajnen, idet han henvendte sig til hele Kolonnen,

D'Herr. H. Schæbel, Kaptajn Spanding og Tropsfører O. Madsen.

for at overrække den en ny Stander, skænket af en Kreds af Kolonneraads-medlemmer.

Endelig tog Korpsets Formand, Hr. Grosserer Holm Ordel for en kort afsluttende Bemærkning, hvorpaa en Præsentationsmarch ind gennem Byen fandt Sted.

I 7. Bytroops Blad læses følgende Linier:

Jeg lider ofte af nogle eventyrlige Drømme; saaledes drømte jeg f. Eks. forleden Nat:

at I allesammen mødte præcis til Tropmøder og Turel

at Kontingentet var indbetalt til Troppen senest den 10., og

at Bøgerne fra Tropsbiblioteket kom tilbage med hele Bind og uden løse Blade!

»Esperanto«.

1ste Grenaa-Trop, meddeler, at den p. T. faar Undervisning i Esperanto. Undervisningen ledes af Fru M. Mam-

men, Grenaa (Medlem af „Centra Dana Esperantista Ligo“)

Mange af Spejderne har allerede indledet Korrespondance med Spejdere i alle forskellige Verdensdele, og det har vist sig, at de gennem dette udmærkede Sprog gøre hinanden gensidig forstaaelige.

Spejdergeneralen. Baden Pöwel, siger i et Brev til K. Graham Thomsen, (1ste Bexly Head Trop):

„Esperanto vil jeg opmuntre enhver Spejder til at lære, da det er et godt Middel til Forstaaelse mellem forskellige Nationer“.

Kan en bedre Anbefaling gives?

Jeg undertegnede, har selv personlig deltaget i Kursuset, og kan paa det bedste anbefale alle Spejdere, som har Anledning til det, at lære Esperanto.

Johannes Jacobsen,
Tropsfører.

1. Helsingør Spejdertrop.

I Anledning af Troppens 10 Aars Fødselsdag afholdtes der Lordag den 22. ds. en særdeles vellykket Aftenunderholdning og Bal. Efter at Chefen for Troppen, Hr. Stabssergent V. Larsen havde budt Velkommen og Tropsassistent Haagen Petersen havde spillet nogle Musiknumre, forevistes der 12 Tablaue af de forskellige Situationer, der kan forekomme i et Lejrliv. Disse gjorde mægtig Lykke; herefter fulgte atter nogle Musiknumre, og fhv. Kolonnechef, Trafikassistent Stockholm fremsagde Zakarias Nielsens Digt „Et Mode“. Det gamle, kendte Digt, efterfulgtes af et Par Musiknumre, dannede en smuk og stilfuld Afslutning paa Aftenunderholdningen. Forinden man begyndte paa Ballet, lod Chefen Troppen omme under Ledelse af Tropsassistent Hans Aage Larsen. Chefen bragte Troppens Stifter og mangeaarige Leder Premierlojtnant Gjellerup, en Tak for dennes store, uegennyttige Arbejde for Troppen. Det var Troppen en stor Fornøjelse at se en saa stor Tilslutning og Interesse,

og man sporede allerede her Virkningen af den nye Chefs Tiltræden.

Man kan ogsaa anbefale Forældre, som ønsker, at deres Drenges Fritid tilbringes paa en sund og fornøjelig Maade, at lade dem træde ind i Troppen. Der er en Ting, som det kniber med for Troppen, og det er det økonomiske. Det kan derfor anbefales alle, der har Interesse for Troppen og dens Arbejde, at melde sig ind som passive Medlemmer; disse er altid velkomne.

Livredning.

Spejder Knud Andersen af 7. Bytrop fik ved en Parade i Kolonnen af Divisionschefen overrakt Bronzekorset for Livredning, fordi han en kold Efter-

aarsdag havde reddet en lille Dreng fra at drukne.

Knuds raske Daad bliver ikke mindre derved, at han, der er temmelig lille af sin Alder, resolut sprang ud efter Drengen, medens der stod flere voksne Mennesker, som ikke turde vove Trojen for at frelse et Menneskeliv.

Chr. Andersen, Møbelpolstre og Dekorator

Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8. Telf. Hellerup 334.
Tæppe- og Gardinarbejde udføres. : : Ateller for Møbler og Madratser etc.
On parle francais. Prima Materialer.

En Daad.

En Storehedingespejder, *Willy Stahnche*, har for nogen Tid siden gjort sig bemærket ved en kæk og rask Spejderdaad, idet han har reddet en Kammerat fra at drukne. Willy var sammen med sin Moder og en anden Dame taget ud til Kridtbroen; med dem var en Ven til Willy, Christian Madsen. Medens Damerne hvilede paa Skrænten, gik Drengene i Vandet. Willy var gaaet op, da man horte høje Hyl derude fra. Fru

Stahnche saa der var Fare paa Færde og raabte til sin Son: „Red Christian!“ Uden at betænke sig sprang Willy ud, og trods sin ringe Størrelse og kun maa-delige Øvelser i at svømme, lykkedes det ham at faa Christian bjerget ind til Stranden, hvor Damerne var illet til Hjælp.

Divisionen har nu indstillet Willy til Korpsets Redningsmedalje.

Nyt Divisionsblad.

Trods de uhyre vanskelige Blad-Tider, vi lever i, har Frederiksborg Amts Division vovet det store Skridt at udsende deres Divisionsblad „Birkebarken“ i

et overordentlig smukt og flot Udstyr. Men maaske de ihukommer det gamle Ord om Lykken, der følger den kække. Vi byder vor ny Kollega hjertelig velkommen og ønsker det nye Blad Lykke og Held. Kan det første Nummers Løfter indfries i Fremtiden har Frederiksborg Div.'s Spejdere kun Grund til at være stolte af deres Blad og taknemmelige over for *E. Knauer* og *Sten Ulrich*, som har paataget sig Redaktionen.

Nærum Trop melder:

Troppen agter at forsøge med en Tropsaften hver 14. Dag.

En „Fader“ har lovet at instruere til Motormærket.

Hertug Knuds Division.

1. Absalon Trop.

Der er i de sidste Par Maaneder trænet ihærdigt til 1ste Kl. Proven.

Vi har faaet overladt en ideel Kælder til Tropslokale, som vi har arbejdet paa at indrette til en rigtig Hule. Her afholder Patr. deres ugentlige Patr.møder, ligesom der er Tropskontor en Gang om Ugen. Lokalet staar aabent fra 9 Morgen til 9 Aften, saaledes at Spejderne ogsaa kan benytte det i deres Fritid; der forefindes et Bibliotek, Spejderblade samt en Hovlebænk og Værktøj, hvor Spejderne kan forarbejde deres Husflidsarbejder.

Troppen har afholdt sine ordinære Ture hver 14. Dag.

I Beg. af December lagde Troppen ud med sin aarlige Indsamling paa Kort med 10 Øres Rubrikker, samt en Lodtrækning. Alt til Fordel for Materiel og Sommerlejren.

Troppen har haft en Del „Good Turns“ og har bl. a. overtaget Pasningen og Protectionen af de franske Kriegergrave i Kbhvn.

Den 29. Dec. afholdt Troppen sin aarlige Julefest med Chokoladedrikning, Sang etc. i Hulen.

Den 2. Januar. Nytaarsparade. Efter nogle Udnævnelser blev et Budskab fra Tropsf. Lundby til 1ste Abs. Spejdere læst op.

Tropsf. har p. t. Orlov og opholder sig i Spanien. Under hans Bortrejse føres Troppen af Ass. Henry Ernst.

Troppens Spejdere staar i livlig Kor-

respondance med deres Tropsf.

Alle Patr. har nu begyndt at forbedre sig til Pinselejren.

2. Absalon Trop.

Nytaarsdag afholdt Troppen Parade, ved hvilken Lejlighed Tropsraadets Formand, Hr. Pastor Ronge, oplæste et Budskab fra Tropsraadet, hvori dette udtalte sin Tilfredshed med det forløbne Aar, i hvilke Troppen er gaaet frem i Størrelse og Styrke. Tropsraadet knyttede til sin Anerkendelse af Troppens gode Ledelse i det forløbne Aar — sine bedste Ønsker for det kommende. Tropsfører Præstmark rettede saa paa Troppens Vegne en Tak til Tropsraadet, og udbragte et Leve for det.

Troppen har faaet en udmærket Tropssang, som Nytaarsgave fra Divisionens Stifter, Hr. Pastor Schindler. (Gengivelse nedenfor). Troppen arbejder for Tiden paa at skaffe sig en meget fantastisk Dysmorfist-Wigwam i Tropslokalet i „Vesterhus“, Vester Voldgade. To Patruljer af Troppen under Kommando af Tropsassistent P. Østrup-Nielsen, udfordrede den 9. Januar hele 1. Absalon Trop, der imidlertid ikke var i Stand til at modtage Udfordringen.

S. P. Fornjotur
Sekretær i Tropsraadet.

Trops-Sang.

til 2. Absalon Trop af H. K. D.

(Elegnet Troppen af Divisionens første Chef, højrædværdige Herr Pastor P. Schindler.)

(Mell.: Det haver saa nyligen regnet).

Der er vist ingen anden Trop i Landet,
der har valgt sig et Navn saa stolt som vort.
Ved det Navn, der har Kraft som intet andet
skal det kendes, vi aldrig kom tilkort.
Vi bær' Blskoppens Navn,
der har skabt København —
i det Navn er vort Maal: at gøre Gavn!

Gøre Gavn i vort Hjem og i vor Kirke
og staa fast om vor Konge og vort Flag,
være tro mod vor Bisp og mod vor Kirke,
vinde Ry for vor Trop og for vor Sag.
Anden Absalons Trop,
altid højere op
du vor Trop, du maa aldrig sige stop!

Er omsider vor Arbejdstid til Ende,
kommer Fritidens velfortjente Fryd.
Ser du Lejrbaalets lyse Luer brænde
bagved Bogen til Havets sagte Lyd....
Er man aldrig saa træt,
Lejrens fredlyste Plæt
har det Sæt, at det svære bliver let.

Vi vil lyde og le og lege, lære,
og af Ævner vi aldrig kan faa nok.
som vi loved' paa Spejderord og Ære:
Vi vil tjene og — tjene helst i Flok!
Mellem Spejder og Pligt
er der ingen Konflikt —
gør din Pligt, just fordi det er din Pligt!

Vi vil vokse og øge vore Kræfter,
vinde Veljer saa hærde som Staal.
Hvilke Kampe, der komme kan derefter,
véd vi ikke,, vi kender kun vort Maal:
Vær beredt og hold Stand,
voks fra Dreng op til Mand —
saa der kan komme Dag i Danmarks Land!

Sværd og Krumstav var vore Helles Mærke,
Hertug Knud og Bisp Absalon dem bar —
rene, lydige, mandige og stærke
vi dem ogsaa til vore Mærker ta'r.
I Bisp Absalons Navn:
vær ej Spejder af Navn —
blot af Navn — men vær Spejder og af Gavnl

Digitet paa Monte Virgine, i Muquano
del'Cardinale og i Baiano 1920.

P. Schindler
Præst.

Tropsraab:
Anden Absalons Trop
vil højere op,
aldrig sige Stop!

1. Haderslev Trop.

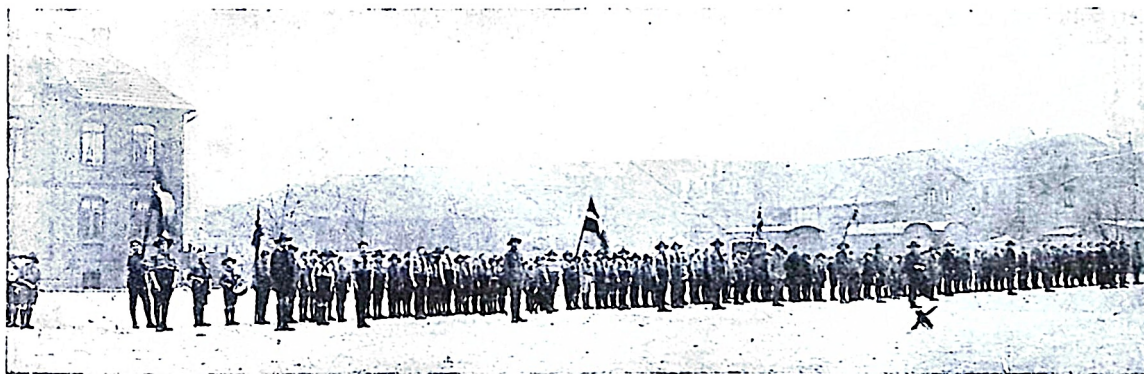
1. Haderslev Trop har i lang Tid arbejdet med Forberedelserne til den Fest, der i Lørdags løb af Stabelen i Det nye Teater, og det grundige Forarbejde gav ogsaa sit Resultat, saa Aftenen blev en stor Succes for Spejderdilettanterne. Det nye Teaters Sal var besat til sidste Plads af Haderslev Spejderes Familie og desuden af indbudte Kammerater fra Kolding, Fredericia og Aabenraa. Endvidere saa godt som alle Sydøstjydske Divisions Førere med Divisionschef Rosent i Spidsen.

Saa gik Tæppet op og Treakteren, der udførtes af 1. Haderslev Trop (med Assistance af Pigespejderne) og var skrevet af Kolonnechefen, begyndte. Den var anlagt som et overordentlig morsomt Agitationsnummer for Spejdersagen, og dens mange Overdrivelser blev udført saa kvikt, at de vakte den rette Stemning. Gennem de tre Akter saa man to gamle Professorer blive omvendt fra Spejderhadere til Dyrkere

af den samme Sport. En Del fornøjelige Sange var indlagt i Stykket, navnlig gjorde en Vise om Divisionschef Rosents Maanedsrappporter stormende Lykke, og i det hele taget lykkedes Sammenspillet godt, saa Spejderne med god Samvittighed kunde indkassere det stormende Bifald, som lød fra Salen. Efter Komedien var der Kaffebord og Dans.

Søndag den 16. Januar Parade, se hoeslaende Billede. (Foran Divisionschef Rosent (X). Fra venstre til højre paa Billedet ses: Haderslev Kolonne, Aabenraa Kolonne, 1. Kolding og 1. Fredericia).

Ved en Konference i Haderslev om-
lagdes Organisationsrammerne. Tidligere dannede hele Sønderjylland en Division; nu er den sydlige Del skilt ud under Navnet „Grænsedivisionen“, mens den nordøstlige Del sammen med det gamle Sydøstjylland danner „Kongedivisionen“.

Parade og Opvisning ca. 5. Maj.

Parade og Opvisning for Hds. kgl. Højhed
Prinsesse Margrethe.

Paraden vil finde Sted Nord for København.
Udenbys Troppe, der ønsker at deltage, bedes
snaarest sende Anmeldelse til Korpset.

Artikler som ønskes optaget i „Vor
Ungdom“ maa være Redaktøren
i Hænde senest den 10. i
hver Maaned.

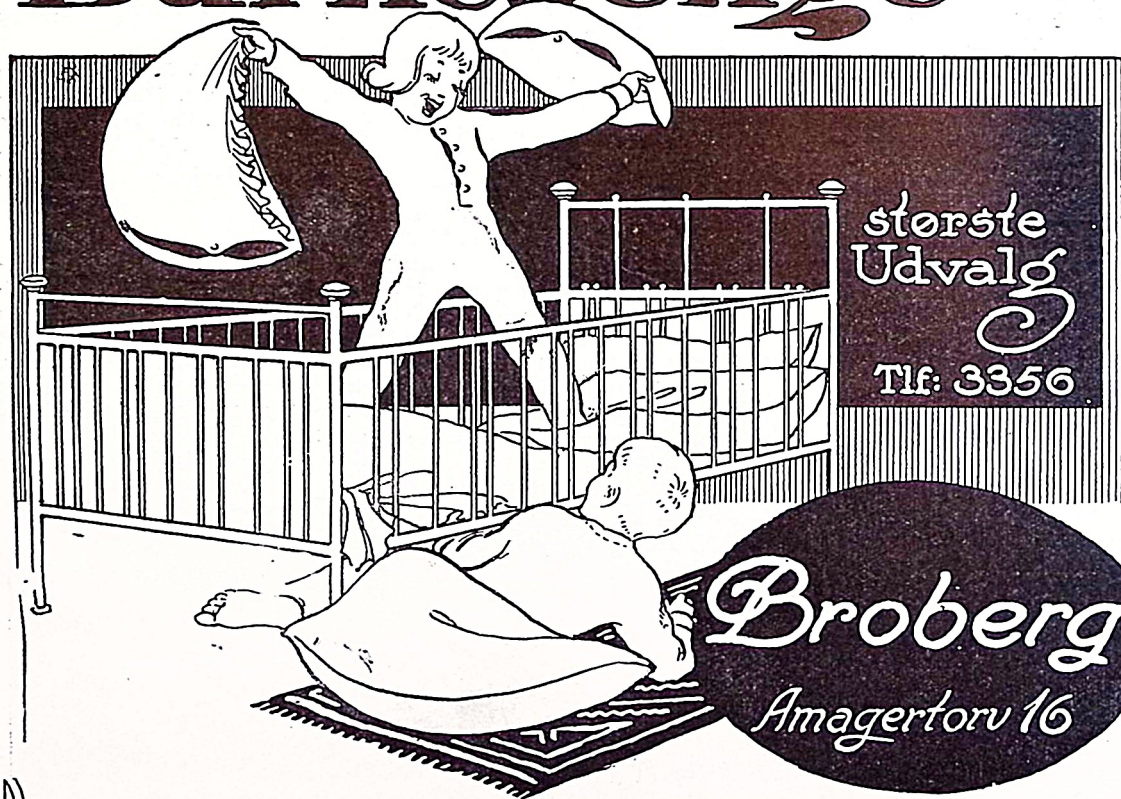
POUL HOLM, SILKEGADE 11

Boldspildragter, Løb- og Svømmedragter, Gymnastikdragter, Brydedragter,
Spejder Benklæder, Vindjakker, Strømper, Bælter, Sandaler.

Poul Holm, Telefon 3082.

Leverander til alle Sportforeninger.

Barnesenge

største
Udvalg
Tlf: 3356

Broberg
Amagertorv 16

22 prima Barnesenge

med komplet Udstyr, Værdi 85.00,

sælges for **62,75.**